De nieuwe vermeerderde Haagse joncker, of 't Amsterdamse salet juffertje

bron
De nieuwe vermeerderde Haagse joncker, of 't Amsterdamse salet juffertje. Jacobus Conijnenberg, Amsterdam 1717

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_nie148nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

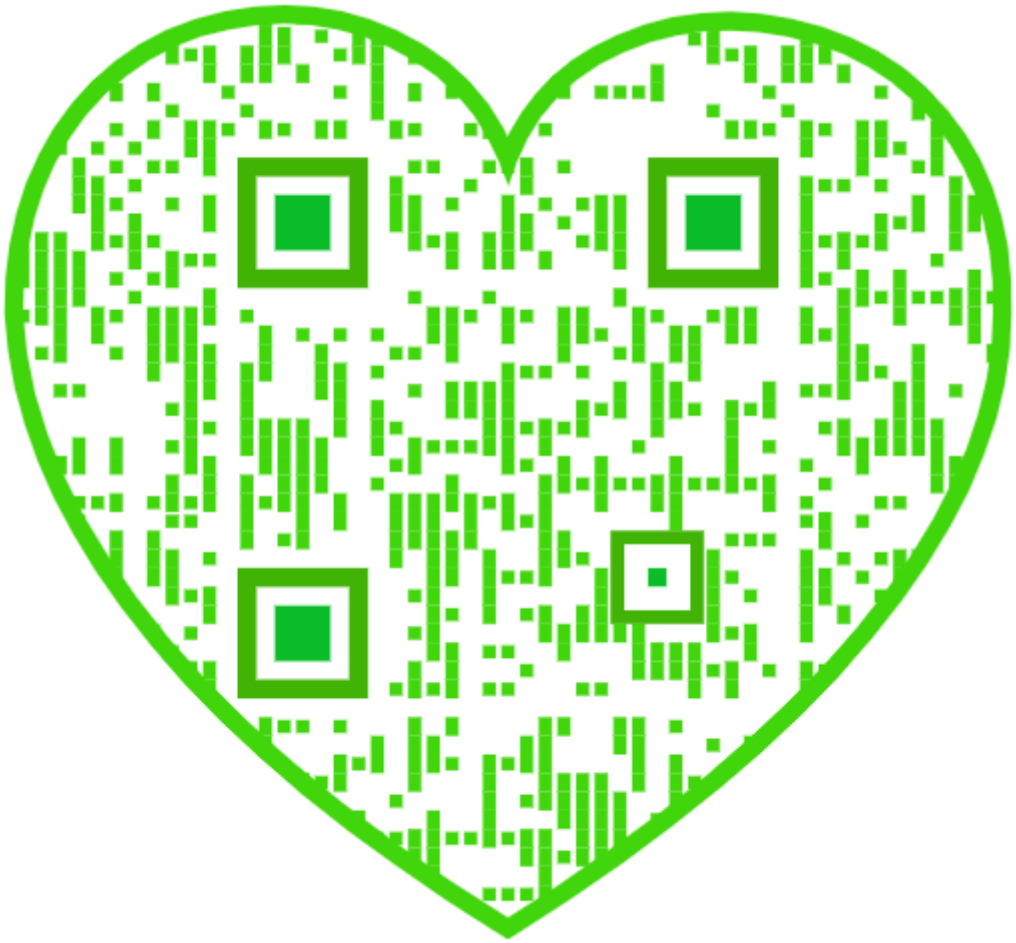

[Hier heeft nu yder Ioncker stof]

Voys: O Hollant schoon, &c.

HIer heeft nu yder Ioncker stof,
Om hem te gaen vermaken,
In een Salet of in den Hof,
Hy kan aen 't singen raken,
En komen in een Iuffers hert,
Die van de Min bestreden wert,
Door 't singen en door 't speelen,
En door 't Soenen en Streelen,
Soo krijgt de Min de overhant,
Doet u van liefde branden,
En stelt u sinnen en verstant,
Geheel in Venus banden,
Maer stelt u dog na dese maet,
In 't Minnen hout een goede graet,
En singt na u vermogen,
't Sal noyt den Geest verdoven.

De nieuwe vermeerderde Haagse Joncker, Of ’t *Amsterdamse Salet-Iuffertje*.

Een nieuw Liedt, van de groote Toebereytselen die by alle de Vorsten in Europa werden gedaen, tot een nieuwen Oorlog.

Voys: Liefsten Koninck van mijn hert.

*W*Ie ontwaekt den Adelaer,
Ia de Werelt schijnt in roeren,
Van het Oost tot aen het West,
Men hoort niet als van rumoeren,
Selfs aen de Noortse kant,
Hoezwaer daer den oorlog brant.
Ider Vorst maekt hem bereyt,
Ia den Keyser groot met magten,
’t Schijnt of daer een volle strijt,
Sal komen sonder versagten,
Al om sijns soons Rijke Lant,
Weer te hebben aen sijn kant.
Ia alle de Princen groot,
In Italien staen verslegen,
Hoe sy haer in desen noot.
Sullen dragen aller wegen,
De eene is Keysers gesint,
De andere Louwies bemint.

't Milaneese Hertogdom,
Schijnt hier om te sullen branden,
So dat men nu hoort al om
Van Marseeren door de Landen,
Vrankrijk is al op de Baen,
Den Aerts-Hertog komt mee aen.
Die hem van sijn Vaders Leen,
Niet en wil laten versteecken,
Maer gaet nu te Velde treen,
Om 't op zijn Vyand te wreecken,
Met veel Krijgsraet ende Magt,
Die al zijn by een gebragt.
Veel Ruyters, Soldaten goet,
Soo van Duytse als Crouwaten,
Ider een die is vol moet,
Om te strijden als Soldaten,
Door den Keyser en sijn geslagt,
Wijl yder toonen sijn magt.
Heel Italien staet en sugt,
Hoe sy het sullen af wenden,
Om het Oorlogs gerugt,
Haer dog van het Landt te wenden,
Want sy daer seer meenig Iaer,
Hebben gerust allegaer.
Soo dat sy Karels doot,
Wel met regt mogen beklagen,
den Koninck van Spanjen groot,
en sy leefden met behagen,
In gerustheyt en vol moet,
In veel weelden en voorspoet.
Vranckrijk en Spanjen geheel,
is nu met vreugde bevangen,
om den Hertog van Anjou,
die sy daer met groot verlangen,
Sien nu te gemoet aldaer,
Als een Konink allegaer.
Artoys, Vlaenderen en Brabandt,
Singe van vreugden en glorie,
Ia aen die geheele kant,
heeft men sien branden Victorie,
Maer het kon wel zijn voor waer,
Dat het haer sou vallen zwaer.
Want de Leeuw sig als ontwaeckt,
en de Roos oock daer beneven,
om dat haer geen goet onthael,
voor haer weldoen wort gegeven,
het blijkt dat men aen die kant,
Oock sijn kragten nu inspant.
Schepen werden toebereyt,
in Brittannjen met veel magten,
Hollant vreest ook voor een strijdt,

Want sy met alle kragten,
Haer stellen in een goet postuur,
Voor den brant en Oorlogs Duer.
Want men hoort aen alle kant,
niet alst komen van veel Troepen,
Soo hier na het Nederlant,
als meede aen andere hoecken:
En ontrent den boven-Rijn,
Dat al volk in Mars sou zijn.
Den Keyser dit heeft verstaen,
heeft daerom wel laten weeten,
Aen alle de Vorsten saen,
dat sy haer met goet vermeeten,
sullen seggen sonder schijn,
Of se hem vriendt of Vyandt zijn.
Want hy in sijn Landen siet,
geen Nuteraelheyt sal gedogen,
waer op yder nu met vliet,
moet nu doen na sijn vermogen,
Want dit vier raekt yder Vorst,
Daerom na u welstant dorst.
Gy Rijks-Vorsten altemael,
en Heeren van Republijken,
die daer zijn wel principael,
Helden in Oorlogs practijken,
Laet u Eernaems Daden Moet,
Niet vallen onder de Voet.

Een nieuw liet, van Piramis en sijn Herderin, op een aengename Voys.

O Dag, o blijden dag die ik heb gevonde,
En doen ick mijn trouw aen hem had verbonden,
den Herder Piramis,
Leyt in een Wildernis,
langs een klaer waterkant,
Daer rust hy op sijn hant.
Ik wil hem niet verstooren in sijn slape,
Hy is vermoet, hy gaet om rust te rape,
Slaept Herder slaept gerust,
Tot dat gy uwen lust,
Sult hebben doorgebragt,
Al waer het den heelen nacht.
Daer mee soo wil ik dan mijn Schaepjes weyden,
En wacker maken eer ik van hem sal scheyde,
en siet mijn droevig hert,
Dat barst van minne smert,
Mijn Schaepjes allegaer,
adieu ik volg hem naer.
Cupido gy hebt mijn hert en ziel bedorven,

Uyt minne-brant alleen is hy gestorven,
Mijn dunkt ik sie sijn bloedt,
gestort onder de voet,
en ik beef van schrick en schroom,
Als ik aensie den Boom.
Den Boom daer hy aen lag,
vol van genugten,
Die is besproeyt en hy draegt schoone vrugten,
den Boom staet altijt root,
En brengt sijn vrugten voort,
Om dat besproeyt is,
met ‘t bloet van Piramis.
Met sijnen degen dan,
wil ick mijn doorsteke,
en met mijn hand soo wil ik sijn dood wreke,
en schrijven op sijn graf,
met goude letters af,
Herder en Herderin,
zijn gestorven door de min.

Een Nieuw Afscheyt Liet, van een Iongman die na Oost-Indie ging.

Stem: *Adieu nu Vrinde, &c.*

*A*Urora brengt den klaren dag,
Rijst op mijn lief wilt wecken,
Want ik moet vertrecken,
hier baet geen geblag:
de Ligter leyt wilt hooren,
aen de boom met vlijt,
Kom brengt mijn aen den Tooren,
’t Is nu mooitjes tijd,
ween niet maer weest verblijdt.
Hoe sou ik konnen zijn verblijdt,
Daer gy gaet henen zwerve,
Godt weet hoe meenig werve,
naest de doodt gy zijt,
men sal u moeten misse,
mogelijk komt de doodt;
Men smijt u voor de vissen,
dan leef ik in noot,
in angst en droefheyt groot.
De doodt die volgt ons over al,
niemand is hier geseten,
die van te voore kan weeten,
Waer dat hy sterven sal,
’t is altijd droevig scheyden,
Lief gunt mijn maer een bee,
Dat ik u mag geleyden,
door de woeste Zee,
Lief laet ik varen mee.
Schoon kindt dat voor u niet en past,
dat gy door de bare,

Soud na Oost inje vare,
Daer de peper wast:
Dus lief hou op van klage,
droogt u tranen vloet,
Gy sult in korte dagen,
door een Brief vol moet,

Van mijn worden gegroet.
Schoon kindt als 't anders niet wesen kan
So wil u Godt behoeden,
op Nephthunis vloeden,
Draegt u als een man,
borias laet sijn Winden,
Blasen na u sin,
Dat gy Havens meugt vinden,
daer gy na u sin,
Haest hoopt te komen in.
Ik hoop wy vinden nog wel een Ree,
Maer eerst moeten wij zeylen,
Wel drie duysent meylen,
en ses hondert mee,
dan varen wy met lusten,
al na batavia,
Na d'een of d'ander Kusten,
met ons schepen dra,
na 't goutrijck Asia.
Soete lief als gy komt in 't warme land,
So wilt u niet vermengen,
Met de zwarte krengen,
Of gy raekt van kant;
Haer oogen vol van lonken,
Sy soeken een blank gesel,
Het zijn maer geyle vonken,
Met haer bruyne vel,
Sy gelijcken de drommel wel.
Soete lief leeft dog na mij bevel,
Laet dobbelen en speele,
Vechten en krakeele,
Leeft dog niet rebel,
Begeeft u niet tot suypen,
Gelijk een dronkaert doet,
Die als een Swijn gaet kruypen,
In den drek hy wroet,
En verteert soo sijn goet.
Ik sal mijn dragen hups en koen,
Wilt u betraende oogen,
Soete lief af-droogen,
En voor 't laetst een soen,
Mijn lief wilt sorrig dragen,
Voor u Maegdom fris,
Een dief sal 't noyt mishagen,
Dat hy steelt de vis,
Die noyt vergalt en is.

Een Vermakelijcke t' Samenspraeck, tusschen een Ionckman en een Dochter.

Voys: *Ik ging lest wandele, &c.*

*I*K gink lestmael de willige boemtjes telle,
Alwaer ontmoeten mijn een brave tas,
Ick speculeerde op dees jong geselle,
Dieder so fraytjes in de noppen was.
't Was een dienstmeysje so ik kon bespeure,
Maer als een Iuffrou was sy opgedaen,
Sy droeg veel sleutels van haer Meesters deure,
Alleenig bleef sy voor het Tuynhuys staen.
Ik heb mijn hoedtie so fraey afgenomen,
Ick bood dat soete kint daer goede dag,
Ik sey schoon kint wie wagt u hier te komen,
Waer op sy my gaf so een bly gelag.
Sy sey jonckman 'k heb hier niemant te wagten,
'k Heb gasten genoot, maer zijn al gegaen,
Dat heeft geduert drie dagen en drie nagten,
Lust u een glaesje blijft niet buyten staen.
Doen ik dat hoorde trad ik daetlijk binne,
Ik sey schoon kint een glaesje lust my wel,
'k Heb een Iuweel dat gy ook wel sout minne,

Maer ik beding dat gy ’t niet houwen sel.
Hebt gy een Iuweeltie vrint laet het my kijke,
Ik heb’er mogelijk een doosje toe,
Dat sou mijn sekerlijck seer wel gelijke,
En ook wel passen so ik kan vermoen.
So ras sy dit Iuweeltje kreeg in hande,
So wiert sy heel verandert van coleur,
Haer hertje scheen van binne als te brande,
En noemde strak myn haren Serviteur.
Ik sey schoon kindt ik wil u dienaer wesen,
En helpen u waer dat ik kan of mag,
O Ia seyde sy Ionkman hoog gepresen,
Geen liever ding ik van mijn leven sag.
Als Cupido sijn minnepijl had geschoten,
Doen ben ik weder van haer opgestaen,
Doe sprak het soete kint seer onverdroten,
Og Liefste lief wilt dog noyt van myn gaen.
Ik sey schoon Kindt het is nu tijdt van scheyde,
Want siet de klok die heyt al overdrien,
Morgen sullen wy weder gaen vermeyde,
Maer sint die tijd heb ik haer niet gesien.

Een Iournael ofte Waeragtige Beschrijvinge, van het Koopvaerdy-schip genaemt St. Antonja, dat van Amsterdam gevaren is na Livorno.

Stemme: *Wispelturige Matroos*.

*S*Chippers Stuerluy Matroosen al,
Luystert hier toe sonder geschal,
en wilt vry hooren na dit Liedt,
wat droefheyt dat ons is geschiet,
ik hoop God sal u bewaren
Voor Barbaren.
Wy zeylden van Livorno vry,
Veel Passagiers hadden wy by,
Die al souden na Romen gaen,
Al met ons Schip wilt het verstaen,
Sint Antonio was de name,
Maer wy quaeme.
Ontrent dertig mijlen van ’t Lant,
Een Algier ons daer aenrant,
Met vijftigh stucken gemonteert,

vijf Hondert Turcken wel geleert,
om de Christene zielen
Te vernielen.
De bloet-vlag liet hy waeijen siet,
Hy dagt dit sal haer zijn verdriet,
en wy sagen wel in sijn vaen,
de groote turkse halve Maen,
hy riep strijkt voor Algieren,
Met manieren,
Ons schipper kloek als een vroom helt,
Sey ik pas op geen turks gewelt,
maer ik heb hier noch kruyt en loot,
en vier-en-twintig stucken groot,
daer mee sal ik u drijve,
Van ons Lijve.
Den turck die dit haest verdroot,
Die dee op ons vast schoot op schoot,
en wy ook moedig op hem an,
deden al wat goet doen kan,
om hem soo voort te jage,
Met veel klage,
Ons Capiteyn die gaf ons moet,
Sey mannen strijt voor't Christen bloet,
En laet u krachten niet ontgaen,
ik sal u met lijf en bloet bystaen,
en God sal met ons strijden,
In dees tijden.
In dit gevegt sprongen ons by,
vijf hollanders uyt turkse slaverny,
die haer man lijk hebben geweert,
haer lof moet eeuwig zijn vermeert,
niemand wou de minste wese,
Al van dese.
Het schieten gink sterck in zwank,
En duerden wel acht uren lank,
Doen raekten daer ons schip in brant,
de Turcken van alle kant
Wierpen met Handt-garnaten,
Maer 't mogt niet baten.
Wy weerden ons nog even seer,
Hoewel daer veel vielen neer,
Tot twee-en-twintig in 't getal,
Daer 't Bloet van stroomden al,
Maer het grootste bezwaere,
Quam nog naere.
Nog kreegen wy al water in,
omtrent ses voeten niet meer of min,
Maer den turck gink ook niet mis,
had wel acht voet water in gewis,
dat hem ook dede klagen,
Ons te plagen

Wij sagen van de Turken mee,
Al twee hondert springen in de Zee,
Dit verheugde nog ons smert,
Hoewel ons Schip ley heel verwert,
En sagen op geen manieren,
Ons te regieren
Maer ach dit raekten ons aen ’t hert,
En ’t was voor ons een groote smert,
Dat ons schip noch stont in den brant,
Dat geduert hadt twee ueren lank,
Geen uytkomst was daer neven,
Door ons leven.
Soo als het kruyt raekten in brant,
Sprong het schip op met al sijn Wandt,
Vier zijnder gekomen af van al,
De Kock en Schrijver in ’t getal,
twee Matroosen met eene,
En anders geene.
Haer vroom, en kloek, en goet beleyt,
En kan niet werden uytgeseyt,
Hoe dapper sy hebben gestaen,
Tegen de Turckse Honden aen,
O! Godt wilt haer nu geven,
’t Eeuwig Leven.

*D*E Lentens soetigheyt verhandelt de Lieffelijke Meytijt, tussen Leander en Klarinde, Herder en Herderinne.

Voys: *O dag, o blyden dag.*

*D*E soete lenten tijt doet weer verquicken,
Mens, Vee, Gediert ’t scheen door de kou te sticken,
’t Geboomt, bloem kruyden gras,
en alle ’t aert gewas,
’t wort alles weder bly,
met de aengenaeme Mey.
Boreas stuer geblaes en Noortse vlagen,
Zijn verandert in schoone warme dagen,
Klarint wilt ras opstaen,
en laet ons drijven gaen,
ons Schaepjes in de wey,
Met d’aengenaeme Mey.
Ontwaekt Klarind, Auroor begint de dagen,
Het is Leander die u hier komt vragen,
Om met ons Schaepjes al,
Te treden uyt de stal,
in d’aengename wey,
In dese soete Mey.
Zijt gy ’t Leander, ik sal mijn ras kleede,

Om met u en ’t Vee in ’t Velt te treden,
Ik hoor het pluym gediert,
Lieffelijk tiereliert,
Ider is even bly,
met d’aengename Mey.
Klarind mijn Velt-Godin ik sal gebeyden,
Ons Wollig Vee in groene Klaver-weyden,
En speelen op mijn Riet,
een aerdig Minne Liedt,
Ter eeren van ons bey,
Met d’aengename Mey.
Al wat op Aerde is tot Min geschaepen,
Al watter leeft soeckt Minne vreugt te rapen,
Het kleyn en groot gediert,
’t Geen loopt of kruypt of zwiert,
’t mint alles even bly,
Met d’aengenaeme Mey.
Leander zwijg en wilt de moeyten sparen,
Ik ben nog maer een spruyt van sestien jaren.
Wat sou ik doen gepaert,
die in mijn jeugt bezwaert,
dus staeckt u reden vry,
Met d’aengename Mey.
Klarind gy zijt in ’t bloeijen van u leven,
Wilt met Leander u in de Egt begeven,
Ontfangt op Trouw te pant,
dees schoone Diamant,
en maekt u Herder bly,
Met d’aengenaeme Mey.
Leander ik moet mijn hier wat op bedenke,
Te ligt geloven doet een Dochter krenken,
Haer eer, haer roem, haer moet,
geraeckt dan onder voet,
dus stelt de min ter zey,
Met d’aengename Mey.
Ach, ach, klarind wilt gy nog langer wagten,
so moet Leander door de min versmagten,
branden in minne gloet,
als een Salmander doet,
ey maeckt u Herder bly,
Met d’aengename Mey.
Door u opregte Min sal ik ontfangen,
U Trouw Leander en ik sal verlangen,
Te sien de uer en stont,
dat wy in ’t Egt verbont
Treden met vreugde bly,
Met d’aengename Mey.
Dien dag roemwaerde Bruyt kan zijn op heden,
dat wij in d’Egte bant ons gaen besteden,
velt Nimphjes maeckt geluyt,
En kroont Leanders Bruyt,
die hem gemaekt heeft bly,

met d’aengename Mey
Herders en Herderins wilt vreugt hanteere,
Laet u Klarinde en Leander leere,
die met het Mey saysoen,
nu paren in het groen,
Dus weest te same bly,
Met d’aengename Mey.

Een Nieuw Liedt, van de kloekmoedige Ruyter.

Stem: *Wat hoor ick aen mijn Oor.*

*W*El Vrienden blijft wat staen,
En hoort dit Liet eens aen,
Het geen ik sal verklaren,
hoe dat een schoone Daem,
by Namen is gevaeren.
Die om vermaeckt daer quam
Met haer Serviteur,
en dagt op geen getreur,
maer raeckten in groot lijen,
Vier Franschen op de baen,
Sprongen uyt een Bosch besijen,
vielen den Ionkman aen.
Met een seer boosheyt groot,
Schoote sy den Ionkman doodt,
In ’t bloeijen van jaren,
dees Maget jonck en fier,
was in also groot bezwaren,
en riep geeft my quartier.
Sy was in ’t wit Satijn,
dees Franschen heel vielijn,
wilden dees Maegt onteeren,
Hertneckig en verwoet,
Rukten sy daer uyt haer kleeren,
en lekte van haer bloet.
Met also groot getraen,
riep sy Heer Iesus aen,
ag wilt my nu ontfermen,
Eenen Ruyter op dit pas,
hoorden dese Maget kermen,
die van de Spaense was.
Met een kloeckmoedigheyt,
Heeft hy terstont geseyt,
wat komt mijn hier te voore,
Nam sijn Pistool in de hant,
en hy gaf het Paert de spoore,
dat vloog schier door het sant.
En vont die Franschen hier,
Terstont soo gaf hy vier,
en riep hou op van klagen,
Wel over schoone maegt,

Ik sal voor u mijn leve wagen,
bidt dat gy Godt behaegt.
Twee Franschen schoot hy doot,
doe quam de meeste noot,

want hy kost niet wel laije,
Heeft sijn rapier aenveert,
Hy en mogt hem niet veraije,
en sprong doen van sijn Peert.
Sa Franschen voor het lest,
doet tegen mijn u best,
'k En sal u niet ontloopen,
het is met ons gedaen,
met de dood moet gy 't bekoopen,
of gy moet mijn verslaen.
Den spaensche Ruyter was,
Met sijn Rapier seer ras,
hy heeft se bey verslagen,
Sijn gramschap is vergaen,
Doen sy doodt ter aerde lagen,
sprak dese maget aen.
Wel overschoone vrouw,
ik ben vol wonden nouw,
sy sprack wel vrient gepresen,
Rijdt naer mijn Vaders woon,
daer sal ick u doen genesen,
en my voor uwen loon.
Sy reden op dat pas,
By haren Vader ras,
die Maegt heeft hem verbonden,
Ach Vader dese Vrient,
doet verbinde sijne wonden,
Hy heeft het wel verdient.
Want hy heeft my verlost,
Het had mijn doot gekost.
Ia Vader vol van waerde,
Vier Fransen op de baen,
Die mij tot oneer aenvaerde,
Heb ik hem sien verslaen.
Den Vader was verblijt,
En heeft terstont geseyt,
Dien vrient is waert gepresen,
Voor al sijn vroome daet,
Sult gy zyn Huysvrou wesen,
So Godt hem 't leven laet.
Den Ruyter die genas,
Op negen dagen ras,
Tot loon wiert hem gegeven,
Dees Maget jonck en teer,
Om het wagen van sijn leven,
Is nu een Edel Heer.

Biegt van een Dogter, *aen haar* Vader

Stem: *Als 't begint.*

*A*Ch waerde Vader ik buygh mijn neer,
Voor u met een ontmoedigh herte
Om u te biegte mijn waerde heer,
De sonde die mijn stadigh smerte,
Want door de liefde overmant,
Raeckten ick in dees droeve stant.
Ia eerwaerde Vader 'k weet,
Soo men vergeving wil verkrijgen,
Dat men als vooren 's herten leet,
Betone moet en niets verzwijgen,
Daerom soo val ick hier te voet
Voor u met een opregt gemoet.
Dit is dan dat mijn het meest benout,
En dat ick mijn wel mach beklagen,
Dat ick mijn schoot heb toe vertrout,
Aen een die yder wou behagen,
Ick ben bedroeft tot in der doodt,
Daerom so legh ick mijn misdaet bloot.
Eens op een Sondagh laest geleen.
Als ick mijn liefde sou betoonen,
Quam hy al in mijn kamer treen,
Als ick mijn lichaem sou verschoone,

Hy vatte eerst mijn boesem aen:
En liet sijn hant stracks lager gaen.

Ia eerwaerde Vader noch meer,
Als ik sijn lieve montje kuste,
Trock hy mijn op sijn lichaem neer,
Al waer ik in sijn Armtjes ruste,
Van welck minnelijcke krioel
Ik de vreugt nog staeg gevoel.
Eerwaerde Vader so gy saegt,
d'Aent'recklijkheen van des ontrouwe,
Ick weet hy had u selfs behaegt,
Ia oock de schoonste van alle vrouwe,
Dies wierd ick 't minne lijde moe,
En stack hem bey mijn armtjes toe.
Gaet heen dan Dogter, gaet'er in vree,
Al uwe sonde zijn u vergeven,
Die u bedriegt, bedriegt slegts mee,
Maar leyt voortaen een beter leve,
En hebt maer liefde voor hem alleen,
Dien u bemint en anders geen.
Soo dese soete sondaer quam,
Om u sijn misdaet te belijden,
Och weest hem tog niet al te gram,
Maer toont een weyngje medelijde,
Geeft hem tot straf dat hy my bemint,
So lang als ik wellust aen hem vindt.

Lof der Minne.

Op een aengename Voys.

*H*Oudt gy nog langer van wagten,
Schoonste kom doet mijn begeer,
De min, de min, die moet men niet veragte,
De min geeft soo veel soet,
Dat hij ons leeve doet,
De liefde geeft al soet:
Dat wy begrijpen met gedagten,
De min, de min die moet men niet veragten,
De min geeft soo veel soet,
Dat hy ons leeve doet.

Een Nieuw Lied, Van de drie Koningen uyt Orienten.

Stem: *Als 't begint.*

*W*Y Koninge drien uyt Orient,
Tiere liere lette, en sijn niet van Drent,
Maar boven Marocque alhier gekomen,
Tiere liere lette, en hebbe vernomen,
Een vreemde ster, tiere liere ler,
Die ons gebragt heeft maer al so ver.
Met een vergulde modder schuyt,
Tiere liere lette so voeren wy uyt:
Om na Ierusalem toe te vare,
Tiere liere lette, met pijpen en snaren,
Om met fatsoen, tiere liere loen,
Ons met ons drien na Bethlehem te spoen.
Wy quamen al voor Ian Rokus sijn deur,
Tiere liere lette, sijn Wijf die quam veur:
En sy sag als een Maertse kater
Tiere liere lette, en roerden haar snater,
En sprak seer koen, Tiere liere loen,
Wat hebje so laet aen mijn deur van doen.
'k Neem stracksjes wel een besem stock,
Tiere liere lette, en lap op jou Kop,
Dat je so laet aen mijn deurtje komt kloppe,
Tiere liere lette, 'k moet Beulinge stoppe:
En worsten ook, tiere liere loock
Om se te hange al in de rook.
Iuffrou Ian Rokus en weester niet quaet,
Tiere liere lette, al is het wat laet,
Wy komen hier al van so verre

Tiere liere lette, met onse sterre,
Tot jouwent her, tiere liere leer:
‘k Bid u Moeijer en kijfter niet meer.
Sinjeur Ian Rokus in syn onderbroek:
Tiere liere lette, die spronck uyt een hoeck
En hy spracker met valser herte:
Tiere liere lette, jou witte jou zwarte,
Waer koomje van daen, tiere liere laen,
‘Savonts al inne de donkere Maen.
Sinjeur men seyt’er ons dat men alhier,
Tiere liere lette tappen goet bier,
En wy quamen om eens te drincken,
Tiere liere lette, wilt ons beschenken,
Want wy zyn moe, tiere liere loe
En hebben dorst als een magere koe.
En als het persors dan geen bier en mag zijn
Tiere liere letten, So tapter ons wijn,
En laat ons neusen siegten in jou keuken,
Tiere liere letten, in ‘t vat eens meuken,
Tot dat het gebraet, Tiere liere laet,
Sagjes door onse keelgat gaet.
Sinjeur Ian Rokus die tapter eens op,
Tiere liere lette, uyt een groene kop
En gaf een entje Sousijs de Boulonje,
Tiere liere lette, en seyd’ jou Karonje,
Tegen sijn Wijf, tiere liere lijf
Waer toe dienden al dit gekyf.
Oosterse Koninckjes maeckter goetcier
Tiere liere letten, met wyn en met bier,
Ala Sante de vortê Voyage,
Tiere liere lette, *ala Sancte Courage,*
En spreek ons weer aen, tiere liere laen,
Alsje van Bethlehem komt van daen.
Sinjoor Ian Rokus wat ben je ook een man,
Tiere liere lette, wy spreeken weer an,
Als het dan so jou believen sal wesen,
Tiere liere lette, maer ’t doeter ons vreese,
Het Tolhuys hier by, tiere liere ly,
Dat wy daer ligtelijck raecken in ly.
Want je moet weten wy hebben geen gelt,
Tiere liere lette, dat is dat ons quelt,
Wy souden dan wel een duytje versoecke:

Tiere liere letten ons Sondags broeken,
Want die niet en geeft, Tiere liere leeft
Hoest in sin broek dat het hembt daer ankleeft

Lof van Bacchus nat.

Stemme: *Als 't begint.*

*I*K bemin de wijn tot laeste van mijn jaren,
Op dat geen min magh komen in mijn plaets betreen,
Gy minnaers keert weerom laet al de Iuffers varen,
Want al de vrugt van mijn,
Bestaet maer in de wijn.
De wijn die kan ons hert verheugen en vermaken,
en daer de min ons geeft het geen ons hert verfoeyt,
Sa laet ons dan in 't rond het wijntje nog eens smaken,
Drinckt tog een glas vyf ses,
Op dat gy leert u les.
Ik drink de wyn met vreugt,
Maer niet met ongenugten,
Op dat ik smake kryg in edel Baghus nat,
Het sal u hertje niet, gelijk de min doet sugten,
Hou dan met dese Fluyt,
De soete minne uyt.
Waer sacht hoe wert mijn ziel door minne aengedreven,
Als ick gedenck op 't zoet van mijn schoon Egelin
Want daer en is dog niet dat haer kan tegenstroeven,
So lang ick niet geniet,
Van die het al gebiedt.
En sienik niet myn Lief onder de schaduw zweven,
Onder de Linde groen al by het soet gewas,
Maer ag! sy is het, ick laet hier schier mijn leven:
O druck! o pijn! o smert!
In mijn bedrofde hert.
Sa, dan beenen snel,
wilt u tot jagen stellen,
Op dat hy vind het spoor daer u jong hert na tragt,

maer ag! sy is te ver,
de schrik schijnt mijn te vellen,
ik mag wel hene gaen
Van daer ik kom van daen.
Hoe ben ik dus vervoert,
ik schijn wel heel aen ’t dwalen,
heeft Venus meerder kracht,
als Baggus in dees tijd,
neen, neen ik moet mijn hert ter deeg eens op gaen halen,
en sien of ik de min,
daer door niet en verwin.
Wel so ’t verquikt mijn hert,
ik voel weer nieuwe kragten,
Die seldermetse min,
brengt menig onder voet,
weg Lompers die daer door haer selver gaen veragten,
Komt volgt gy mijnen raet,
en neemt Baggus te baet
Komt bassen en fiool,
komt hier gy musikanten,
Zingt ende speelt een Liet ter eere van Baggus nat,
ik wil tegen de min mijn heel en al gaen kanten,
daer steekt geen meer fenijn,
Als in de minne pijn.

Een Aerdige en vermakelijke Klucht van Ian Goetbloet, en sijn vriendlijcke Wijf.

Voys: *Van Mercurius*.

*E*Ylaes ick mach welklagen,
Over mijn quade Trijn,
sy geeft mijn huyt vol slagen,
In plaets van brandewijn,
Sy is gelijck beseten,
Want sy gunt mijn geen eten,
Als stockevet,
met vuystlook net,
en tange smeer beget,
Blauw oogen met een dicke neus,
Sy is altijd op mijn so beus,
en slaet mijn stijf,
Stracks op het lijf,
Al tot haer tijdt verdrijf.
Sondaegs als ick sal drincken,
een pintje twee of drie,
Als ick meen sonder mincken,
Wat te verheugen my,
Dan roept dat boose Vercken,
Gy soud veel liever wercken,
Sy schelt mijn uyt,
voor Schellem en guyt,

pak u ter deuren uyt,
Ik moet goetwillig met haer gaen,
Of sy sou mijn te berste slaen,
Met een gezwin,
Die boose spin,
Sy heeft de drommel in.

Te nacht deed sy mijn drillen,
al voor mijn bloote gat,
het bloet liep by mijn billen,
gelijck ick weet niet wat,
Sy wont mijn in den deecken,
Want ick kon qualijck spreecken,
Sy was verstoort,
En ick riep moort,
De Bueren quamen voort,
ontsette mijn aldaer terstont,
Mijn Wijf die riep gy Vagebont,
En Schobbejack,
Ik wenste strak.
Dat u de moordt daer stak.
Doen sy mijn hadt geslagen
Met roeden op mijn lijf,
Doen ginck ick mijn noot klagen,
S morgens aen mijn Buerwijf,
Maer het mocht mijn niet baten,
Want sy was uytgelaten,
en gaf mijn klop,
den Besemstok
Die sloeg sy op mijn kop,
Want sy mijn in ’t gesicht aenvloog,
en sloegh mijn met een vuyst in ’t oog,
sy gaf mijn knooy,
Seer net en mooy,
De Rotterdamse fooy
Nog moet ik haer af soene,
Dat seldermentse Wijf,
of sy slaet met haer schoenen
En muylen op mijn lyf,
en ik moet hoorens dragen
en daer toe krijgen slagen,
Sy roept Iangat,
loopt door de Stadt,
en koopt een bakermat,
Tegen dat ick moet in de kraem,
En weest mijn altijt gehoorsaem,
Loopt met gezwint,
Gelijck de wint,
’t Is voor u eijgen Kindt.
’t Is drie maenden pas geleden,
Dat ick troude met haer,
en nu moet sy alreede
In ’t Kraembedde voorwaer,
So laet sy haer van haer Neven,
op haer getou staeg weven,
Van alleman,
Dan roept sy Ian,
Gy immers niet en kan;
ick moet noch zwijgen en sien ’t aen,
en dan noch voor de Vader gaen:
Mijn Wijf seer vals,
Trijn van de Palts
Kreeg de slag op haer hals

Soo ras sy is bevallen,
Gekomen in de Kraem,
Ik moet met het Kindt mallen,
en voor de Vader gaen,
Ik moet terstont gaen loopen,
Om suycker te gaen koopen,
voor Vrouw en kindt,
Ia wel gantsch blindt,
Wie heeft het ooyt versint,
met Nagels, foly Notebeschaet,

En Wijn en Bier heel savonts laet,
En metter spoet,
Mijn Wijfje soet,
Wat leckers hebben moet..
Ick moet Kandeel gaen kooken,
Met Ioopen Bier en Wijn,
En moet het vyer opstoocken,
al voor mijn quade Trijn,
ik moet haer geldt verschieten,
Wel wie sou ’t niet verdrieten,
voor suer en sout,
rot Turf en hout,
Mijn Wijf wordt aers te kout,
Ick moet de Luyren wassen schoon,
en wiegen in de slaep haer Soon,
En singen, seer
Als een Kraemheer
Sus sus mijn Kintje teer.
De Pappot moet te vieren,
Al voor haer kindje kleyn,
En ik moet schreeuwen en tiere,
En singe la don dien,
hemde kousse en schoene
Die zijn daer al van doene,
Schotels en pan
Blasen en kan,
Asschop, rooster en tangh,
Hanghyser, heugel, en doofpot,
Het is voor mijn een droevigh lot,
En groote pijn,
Dat ick alleyn,
Getrout heb sulck een Swijn.
Gy Ionkmans wilt onthouwe,
En koopt hier van een Liedt,
Het sal u niet niet berouwen,
Als gy ’t maer na en siet;
Hier kunt gy dan uyt leeren,
naer u lust en begeeren,
en wagte jouw,
Voor een qua Vrou,
Die u braef kuypen sou,
Trout liever by de weeck serteyn,
Verbint u aen geen griet of Trijn,
So komt gy niet,
In sulk verdriet,
Als mijn nu is geschiet.

Een Nieuw Aerdige Deun van het Pape Beulingske:

Op een moye Voys.

*D*Aer waren vijf Bagijntjes, die soude gaen vegen de vloer,

Sy vonden een Pape beulingsken,
Gebonden al aen een snoer
Hey wat een deun hadden sy daer me,
Vijf Bagijntjes die waren geree,
En gaede niet groot,
En gaede niet groot,
En gaede niet groot,
Kom aenstonts weer.
Dat eerste Bagijntje dat was'er gekleet in 't wit,
Ba seyde sy pots jemeny,
Wat voor een ding is dit,

hey wat een deun had sy daer mee,
Vyf Bagijntjes die waren geree,
En gaede niet groot, etc.
Dat tweede Bagijntje was gekleet in ’t root
Ba schaemde u niet Gesusterkens,
Laet Heerooms Beulingske so niet bloot,
Hey wat een deun hadden sy daer mee,
Vijf Bagijntjes die waren geree,
En gaede niet groot, etc.
Dat derde Bagijntje dat was’er gekleet in ’t groen
ba seyde sy pots jemeny,
Sy nam het beulingske en gaft een soen,
Hey wat een deun hadden sy daer mee,
Vijf Bagijntjes waren geree,
En gaede niet groot, etc.
Dat vierde Bagijntje die was’er gekleet in ’t zwart,
ba seyde sy pots jemeny,
Hoe is dat Pape beulingske so hart,
Hey wat een deun hadden sy daer mee,
Vijf Bagijntjes die waren geree,
En gaede niet groot, etc.
Dat vijfde Bagijntje was de jongste van ’t Klooster,
En die kreegh daer appety,
Sy braden het Beulingske op den rooster,
O pots jemeny,
Hey wat een deun hadden sy daer mee,
Vijf Bagyntjes waren geree,
En gaede niet groot, etc.

Samen-Spraeck tusschen de Hollantsche Maegt, Koning van Engelandt, en den Keyser, hoe dat de Koningh van Vranckrijck de Prins van Walles tot Konink van Engelandt heeft verklaert, en hoe sy over sijn valse practijke malkander beloven te helpen, kunt gy in dit Lied breder hooren,

Stemme: *Als ’t begint,*

Hollantsche Maegt,
*W*El wat hoort men allen dagen,
buyten bergen op den Soom,
burgers ende boeren klagen,
die daer zijn vol angst en schroom,
en veel vrouwen kinders-mee,
In veel Dorpen ende Stee,
Om dat daer de Franse beeren,
Haer soecken te runeeren,
Die daer met een valsche scheyn,

In het Lant gekomen zijn.
Eerst so heeft Louwies den Koning,
In Spanjen een plaets bereyt,
Voor Philippus tot sijn woning,
Dien hy ook met listigheyet,
Aldaer heeft geinployeert,
En also de geck gescheert
Met de Keyser synen Soone,
Die anders de Spaense Kroone,
Most besitten wilt verstaen,
Als het regt had toegegaen.
En so dra Philip den vijfde
Sat in Spanjen op den Troon,
Dat Louwies Leger verstijf de,
Tragten na des Keysers Kroon,
Want hy stuurden met gewelt,
Al sijn gantse magt te velt,
Na heel Duytslant en na Weenen,
Maer liep twee blauwe scheenen,
Want den Keyser kloek van geest,
Is inde voorbaet geweest.
Want so dra den Keyser hoorden,
Dat hy sondt Soldaten uyt,
Om te branden en te moorden,
Kreeg de Fransman op syn huyt,
Van de Keyserse seer kloeck,
Die de Fransman sijne broek,
In ‘t Milaens heeft op gebonde,
Dat sy tjankten als de honden,
Doen sy van het Keyser Biers,
Proefde wel een reis drie vier.
Zo dat al die Franse Muggen,
Kreegen klop aen alle zy,
En men schanden week te ruggen,
Villeroy gingh mee niet vry,
Met Monsieur de Kattinat,
Die koos ook het hasen pat.
En den Hartog van Savoyen,
Die en kon de slagh niet royen,
Tegen ’t Keysers groot gewelt,
Elk die queet hem als een helt.

K. van Engelandt.
Hollandt wilt daerom niet treuren,
Ach mijn overschoone Maeght,
Al hebt ghy veel Franse Buuren,
Die u stargh met valsheyt plaeght,
Ick en sal u noyt ontgaen,
Maer altijdt getrouw bystaen:
Hoogh Moogende Heeren Staten,
Ik en sal u noyt verlaten,
Want al mijn Heeren een,
Die zijn ook met mijn te vreen.
Om de Maegdom te beschermen,
So wel te lant als ter Zee,
Maer Godts uytgestrekte armen,

Sal ons moeten bystaen mee,
Anders was het al om niet,
Als ons God den Heer verliet,
Daerom wilt altijd op passen
Dat u niemant komt verrassen,
Van u valse buuren snoot,
Die staeg trachten na mijn dood.
Want men vindt het klaer te leesen,
In de krant en brieven dan,
Hoe dat Vrankrijk sonder wesen,
Soekt dat hy niet vinde kan,
Want hy schreef dat hy seer waert,
Hem voor Koningh heeft verklaert,
Den Gewaende Prins van Wallis,
En meent dat Engelant mal is,
Dat men sou een Papen Heer,
Op den Troon daer sette weer.
So dra als ik quam te sterven,
Dat Prins Walllis na mijn dood
Voor mijn Kroon soud be-erven,
Maer hy heeft met God geen noot,
Dat hy sulcks beleven sal,
Om hier in het Engels dal,
Voor een Koningh te regeeren,
Want de Parlementse Heeren,
Die souden het niet toestaen,
Nog voor Koning nemen aen.
En mijn Edele Burgerije,
Zijn genegen tot den strijdt,
Om u Maegdom te bevrije,
Eer dat ghy beslapen zijt,
Want men slaet hier staeg een Trom,
In Englandt rom en rom,
Om Hollant te assisteren,
Om de muggen en de Beer,
Weer te jagen uyt Brabant,
En oock mee uyt Vlaenderlant.

Keyser.
Koning Willejam verheeven,
Ik sal u getrouw bystaan,
En wagen mijn lijf en leeven,
Anders sou Lowies de Haen,
Komen als een dief by nagt,
Eer mijn Volk eens was verdacht,
Met alle sijn Franse Knechten,
Maer ik sal hem leere vechten,
Dat hy met sijn Beeren al,
Nog sijn broek beschijten sal.
Ik sal hem leeren singen
Een Hoogduitsen Nieuwen Toon,
Om dat hy mijn soeckt te dwingen,
En tragt na mijn Keysers Kroon
Ik sal hem heete wellekom
Met kanon mortier en bom,
Met snaphaen, pistool en degen

Sal ik hem den rok afvegen,
Dat die Franse Beeren snoot
Sullen rollen als een kloot.
Soo sal ik hem geven drinken,
dat hy smagten sal van dorst,
En te eten sonder minken,
Dat hem smaekt als de hond de Worst,
Soos sal ik hem selder mast,
In het velt nooden te gast,
Op mijn leckere potrasie,
Ik heb Salf voor sijn krawasie,
om te smeren over al,
Dat hy haest genese sal.
Sakourasie algelijke,
Sa mijn Bataviere goet,
Ik en sal ook niet bezwijke,
Maer altijd met een kloeke moet,
U getrou te voore gaen
Met schieten, steeken en slaen,
Dat Lowis hem sal verwondere,
Als hy mijn Kanon hoort donderen,
En als ik hem geef een soen,
Dat het bloet loopt in sijn Schoen.

Beklag-Liedt.

Op een Nieuwe Voys.

‘t *I*S wie wil hooren singen,
Al van vreugde een nieuw Lied,
En wat hier is geschiet,
Luystert toe men salt u singen,
Van een Minnaer met zijn Lief
En als ick ga over de straten,
Al de Luy wijsen mijn na,
En ick pleeg met mijn Lief te gaen
maer nu heeft sy mijn verlaten,
Siet ick bender qualijck aen.
Wel hoe soetjes is het vryen,
Als een Minnaer valt te voet,
En dan is ’t och Liefje soet,
En hy gaf mijn so menig kusje,
Al onder de Boomtjes groen,
En adjeu dan mijn Engel,
Wel adjeu ick roep overluyt,
En ik blijf u waerde Bruyt,
En ick blijf u Dienaeresse,
Tot de Doodt ons beyde scheyt.
Wel adjeu dan mijnen Engel,
Wel adjeu mijn waerde pant,
En al treck ick uyt het lant,
Ik en treck niet uyt de Werelt,

Of ick kom wel weer te Lant.

Een Nieuw schoon Minne-Liedt.

Stem: *Als't begint.*

*P*Hilidaetje hoe lang ist geleden,
Dat de Son quam na beneden,
Met so lieffelijcken reuck,
Als de groene blad'ren doen,
Als den Avont quam op handen,
Dalen op de groene stranden,
Doen quam de bloem de schoon Diaen,
Nader aen den Hemel Hemel Hemel staen,
Doen quam den bloem den schoon Diaen,
Neder aen den Hemel staen.
Al 't Gevogelt en al 't Geboomte
Al de beekjes en al 't gestroomte,
Al de Vogels jonck en out,
Songen daer so meenigfout,
Door de stilte haer Azem schepte,
Niet en blatje dat daer repte,
't Bosje was vol soete lust,
't Pluym gedierte in stille stille stille ja in stille rust,
't Bosje was vol soete lust,
't Pluym gedierte in stille rust.
Siet haer reutelde Oogjes stralen,
En de bracke Water dalen,
Quam onlangs so hoog getreen,
Dat sy 't Noorder Bos bescheen,

Door ’t singen van een Lietje,
So nam Philida een Rietje,
So dat sy met haer rechterhant,
Druckte in dat natte natte natte druckte in dat natte sant,
So dat sy met haer rechterhant,
Druckte in dat natte sant.
Cloris riepse ach komt beyme,
Cloris riepse ach ick zweyme,
Cloris riepse ach wat raet,
Voelt eens hoe mijn hertje slaet,
Voelt eens hoe mijn leedtjes drille,
Wat of dit beduyde wille,
Cloris ach mijn herders Kint,
Gy zijt de geen die ikkere die ikkere die ikkere bemint,
Cloris och mijn Herders Kint,
Gy zijt de geen die ikkere bemint.
Philidaetje riep ikkere wat segje,
Soete beckje ach waer legje,
Ik leg hier aen de sloot,
Ick pluck blauw blompjes in mijn schoot,
Doen ging sy wat verder dwalen,
Om haer Vee by een te halen,
Veel Schaepjens in ’t getal,
Dreef sy na haer herder herder herder na haer Herders stal,
Veele Schaepjes in ’t getal,
Dreef sy na haer Herders stal.
Door haer krijten en haer kermen,
Vatten ik haer in mijn armen,
Cloris riep sy ach wat raet,
Voelt eens hoe mijn hertje slaet,
Voelt eens hoe mijn Leedjes drille,
Wat of dit beduyde wille,
Cloris ach ick sterf van pijn,
Wilt doch maer mijn Dienaer Dienaer Dienaer ja mijn Dienaer zijn,
Cloris ach ik sterf van pijn,
Wilt dog maer mijn helper zijn.

De Haagse Joncker, Singt een kluchtig Liedt, van de wonderlijke en noyt gehoorde Toverije.

Stem: ***Waer ist Fortuyn nu ras.***

*L*Uystert toe met genugt,
Na dese rare klugt,
Dat ik u singen sal ’t is waer geschiet,
Gelijck als u vermelden sal dit Liedt,
Hoe een aerdig Soldaet,
Gebiljeerd wierd, savonts also laet,
Van sijn Capiteyn om te gaen slapen,
Tot een Burgers Vrou,
Die haer Man was ontrouw.
Hy klopt sonder getreur,
Savonts laet aen haer deur,
De vrou die quam en sprak heel opstinaet,
Wat is de reden dat gy klopt so laet,
Ach mijn verexcuseert,
Iuffrouw sprak hy ’k ben hier gebiljetteert,
Gy moet mijn van de nacht besorgen,
Van dranck en van spijs,
En ook van Logijs.
De Vrouw sprak heel benout,
Ik ben nu korts getrout,
Mijn man van huis, dit komt hier heel onpas

Ik wou wel dat gy voor den drommel was,
Ik heb geen eeten ree,
Wilt gy gaen slapen op mijn Soldertje,
Dats tot uwen dienst, daer ’s niet te besten,
Voor u lieve maet,
Dus neemt een kort beraet.
Soldatje heel beducht,
Sach geen ander uytvlucht,
Wat sou hy doen, hy most te vreen zijn ach
Schoon dat het voor hem was een hart gelag,
Veel vodden hier en daer,
Sochten sy op en smeten op malkaer,
Dit was sijn legerstee och armen,
Hy kon slapen niet
Van honger en verdriet.
Terwyl dat hy daer lag,
En gints en weeder sag,
Keek door een scheur van sijn soldertje neer,
En sach de Vrouw verselschapt met een Heer
Om-armt in haer schoot,
De drommel docht hy slaet de Iuffrou doot,
Het spit versien van leckernijen,
En de man om Hooy,
Wel dat is seeper moy.
Terwijl men Wijn Brulee
Dronck, wiert de Tafel ree
Gemaekt, de Flesse Wijn daer opgeset,
’t Wild-braadt daer by, daer Soldaetje op let,
Als nu alles stont klaer,
Worter geklopt, helaes een droeve maer,
De Man komt thuys, hoe kant verkeeren
’t Spulletje is uyt,
De saeck geheel verbruyt.
De Tafel weg geplant,
Achter het Ledekant,
Wiert desen Heer geplaest, terwijl de Man
Vast klopt en roept soo dapper als hy kan,
Ach Lief mijn hert en sin,
Riep dese Vrouw men sal u laten in,
Ach hoe heb ik verlangt mijn Engel,
Na u met getreur,
Weest wellekom mijn monkeur,
Hebt gy geen eeten klaer,
Sprak deese Man voorwaer,
Mijn Wijfje lief van honger ik versmach.

En heb nog niet gegeeten desen dag,
Mijn hart is mijn so flaeu,
Ach helpt mijn dog hier aen wat eeten gaeu,
Ik heb geen eeten sey dat Hoertje,
En had van de nagt,
Iou nog niet t'huys verwagt,
Van schrick ben ick schier kranck,
Om dat ick tegen danck,
Heb moeten nemen een Soldaet in huys,
Het is niet uyt tespreken wat een kruys
Het is, en hoe 't mijn spijt,
Ik mag geen Manvolk lijden als gy zijt
Van huys, ik ben altijt vol vreesen,
Dat ik in de nagt,
Eens mogt werden verkragt.
Soldatje heel onvreen,
Quam haestig na beneen,
En klopten aen de kamerdeur met spoet,
Die hem geopent wiert op staende voet,
Mijn heertje met verlof,
En neent mijn dese saeck niet qualijk of,
't Is uyt mijn Heerslast het moet wese,
Is 'ter wat geschiet,
Mijn Heer 't is mijn schult niet.
Oock kan jou Vrou voorwaer,
Niet seggen dat ick haer
Een quaet woort toegesproke heb mijn Heer,
Dat seg ick niet sprak doen dat hoertje weer,
Wat raet lieve Soldaet,
Sprak desen Heer daers niet te eeten maet,
Daer is in 't minst niet aen gelegen,
Sprak Soldaetje vry,
En luystert eens na my.
Ick heb seer lang verkeert,
By een Persoon die leert,
Mijn door de Toverkonst heel soet en stil,
Te krijgen wat mijn hart maer hebben wil,
Ik sal op mijn gemak,
Eeten en drincken hier doen komen strak,
In overvloet weest maer te vreeden,
Het sal heel wel gaen,
[L]egt alles op mijn [K]aen.

Hy ’t tooveren aenving,
Maeckten een ronde kring,
En prevelden veel woorden binnens mont,
Die Hy, nog Heer, nog Iuffrou niet verstont
Als hy dat had gedaen,
So riep hy sa ik beveel van stonden aen,
Gy hels gespook my te verschaffen,
Terstont op dit pas,
Spijs en drank in dees kas.
Voor eerst een Kostelijk Hoen,
Lekker gestooft met groen,
Met een koppel Patrijsen en een Haen,
Dit was de kost die hy hadde sien staen,
Confituren en Banket,
Moet gy ons schaffen en voor al wel let,
Dat gy ons brengt heel delicate
Kostelijke Wijn,
Wy willen vrolijk zijn.
Maekt dat de beste kost is gaer,
Brengt niemant in ’t gevaer,
Vertoont u dat u niemant niet en siet,
Doet aen mijn Heer en Iuffrou geen verdriet.
Neemt op de saek wel acht,
Dat ik ge-eyst heb is nu volbragt,
Opent de Kas en gy sult vinden
Alles lieve maet,
Kostelik en delicaet.
De Iuffrou merkte wel,
Dat Soldaet ’t heele spel,
Had af gesien dus sy met kloeke moet,
De Meyt ontboodt dat sy op staende voet,
De kas open sou doen,
Waer in bevonde wiert een kost’lijk Hoen,
Met een koppel schoone Patrysen,
Confituer en Wijn,
Wie souder doot voor zijn.
Soldaetje wel te vreen,
Gebood dat men met een,
De Tafel decken sou’t geen wierd gedaen,
En bad men sou maer mee aensitten gaen,
Rukten een bout van ’t Hoen,
Versogt hem den Heer dit na sou doen,
Daer hy niet kon toe resolveren,

Sijn hart was te seer,
Met schrick belaen die keer.
Maer door Soldaetjes praet,
Hy hem geseggen laet,
Versogt met een aen zijn beminde Vrou,
Dat sy de kost oock eensjes proeven sou,
't Geen zy niet weygeren dorst,
Voorts at een dronck men helder uyt de Borst,
De spijs was wel de wijn heel lecker,
Het Bancket seer soet,
Siet wat de konst al doet.
De Spijs die raekten op,
De Wijn klom in de kop,
En metter tijd wiert het laet in de nagt,
Eer 't Soldaetje om 't Advocaetje dagt,
Die vast met groot verdriet,
Spijs op eten sag en hy kreeg niet,
Hoe wel hy schier van honger blafte,
Hoe heeft vrees en spijt,
Sijn hart bestreen die tijt.
Dit is nog niemendal,
Sprack Soldaetje ick sal,
Doen sien wie ons die spijs heeft hier gebrogt,
Maer dit was 't geen niet dat de Iuffrou sogt,
Die al bevende sey,
Ey lieve Vriendtje laet het dog om my,
Ick sou het sekerlijck besterven,
Lieve soete man,
Iaegt mijn geen schrick meer an.
't Hertje was so bevreest,
Dat sy schier gaf de geest,
En 't Iuffertje backte de kool daer by,
Maer 't Soldaetje die zwoer en sey dat sy,
Niet soude zijn bevreest,
Hy sou vertrecken doen die boose geest,
Kom sey hy opent deur en vensters,
Riep met een groot getier,
Vertreckt terstont van hier.
Den Advocaet belaen;
Sag alles open staen,
En sprong terstont het venster uyt met spoet
En Iuffrouw viel van schrick onder de voet,

Wiert voorts te bedt gebragt,
Sy en haer Man prate de heele nagt,
Van dit Gespook en ons Soldaetje,
Ging heel wel gemoet,
Na kooy heel vol en soet.
Smorgens als ‘t Was schoon dag,
De man van huys, sloop hy haestig beneen,
En ’t Iuffertje stelden hem wel te vreen,
Twee hondert kroonen schoon,
Schonck sy hem en sey daer dat is u loon,
En dus so bleef de saek verhole,
Tot dat ik ‘er siet,
Hed afgemaekt dit Liedt.

Het Amsterdamse Salet Iuffertje, singt een Nieuw Lied van haer Keuke Meysje.

Op een bekende Voys.

*H*Oort toe gy Meysjes al,
Ik moet mijn noot eens klagen,
Mijn droevig ongeval,
Het zijnder verdiende plagen,
Ik ben der getrout met eenen last,

Ik kryger meer slagen als goede kost,
Og waer ikker van verlost.
Wat helpt mijn spijtigheyt,
En alle mijn hoofse treken,
Ik bender eylacen verleyt,
Ik hebber geen eer van spreeken,
Ik spoude van eenen ambagts Knegt,
Die was my te pover en te slegt,
Maer had ick hem nu opregt.
Het moest eenen Ioncker zijn,
Of een Cadet wilt weeten,
Die ick'er wou trouwe syn:
Ik ben der fraey mee bescheten,
Want als hy my vrijde het scheen een Heer:
Maer 't waren eylacy geleende kleer,
Wat dunckt u van die Sinjeur.
Ik hadder nog wat vergaert,
Als ick by Mevrou diende t
En uyt mijn buyck gespaert,
En drinkgelt van goe vrienden,
Drie hondert gulden het is schoon gelt,
Dat heeft hy versopen en verspelt,
't Is met my nu slegt gestelt.
Nu sit ik heele dagen t' huys,
Een yder die mag het wel weeten,
'k Heb gelt nog Broodt in huys,
Mijn Kinderkens sonder eeten,
Stroo Ionker die suypt de koele Wijn,
Met water so moet ick vrolijck zijn,
Droog Broodt is nu Marsepijn.
Dan komt hy nog vol en sat,
En slaet nog alles aen stucken,
Mijn arm en beenen plat,
Ten salder met ons niet lucken,
Dat duert so alle nagten schier,
Dat optrecken voor sijn playsier,
En ik sit in 't getreur.
Wat sal ik gaen maken Heer,
De Fielt heeft het alles versopen,
Mijn Tabbert en beste kleer,
Met een rockje soo moet ick loopen,
Eylacen als het is bitter kout,

Mijn Goude Ring die ick op trouw,
Kreeg doen ick eerst wiert zijn Vrou.
Nu denck ick eerst op den tijt,
Waer isse eylaes gevaren,
Doen ick diende voor Keukenmeyt,
Ick wist doen van geen sparen,
Mijn dogt het sou duren nog menig Iaer,
Dat Iuffrous Keuken sou volgen naer,
Maer het is ’r nu verre van daer.
Og had ick het vleys terstont,
Gesoden gebraden wilt weeten:
Dat ick ‘er gaf aen den Hont,
Ik lekte daer duym en vingeren van,
Ik sou het met Honger eeten,
Dat ik heb laten bederven staen,
Wat baet my dit nu te saem.
Og had ick het Bier en Wijn,
Dat ick ‘er wel liet verschalen,
Ick sou ‘er mee vrolijck zijn,
En lustig mijn hart ophalen,
Wat helpt mijn wenssen en geschrey,
Had ick maer een korsje van een Pastey,
Ick droncker eens water by.
Oorlof gy Meysjes al,
Komt spiegelt u aen my in ’t rondt,
Soo komt gy noyt ten val,
En daelt als ick te gronde,
Ick wilde gaen trouwe boven mijn staet,
Ick ben bedrogen maer ’t is te laet,
Maer wagt u van Ionckers praet.

Een Nieuw Liedt van het Leven van de Spaense Soldaten.

Op een Nieuwe Voys.

*W*Y leven erger als de Slaven,
Den dranck die ons gaet laven,
Het is geen Bier maer Wijn,
Het loopt door een Fonteyn,
Sy maken ons eens onpas,
Den dienst valt ons so straf,
Sal dat noch langer duyren,
Hey so dalen wy in het Graf

Het meest dat ons komt quellen,
Dat zijn de Santernellen,
Door Hagel en Sneeuw en kou,
En somtijts van de Honger flouw,
Soo leven wy in noot,
Onsen buyck niet hallif vol broot,
’t Is nauwelijcks dat wy krijgen,
Hey een Hantje-vol Rogge stroop.
Nu gaen wy weer met lusten,
Begeven ons om te rusten,
So den dag is ten ent,
Dan krijgen wy weer nieu Commandement,
En dat al sonder Broot,
Wel versien van Kruyt en Loot,
So dienen wy den Koninck,
Hey al in ons armoe groot.
Mijn Broeck wil niet meer sluyten,
En mijn Beenen zijn als fluyten,
Al op dat selfde pas,
Het lijken wel een enkel kas,
Mijn Lichaem is ontstelt,
Gelijck een Blom staet op het Velt.
Sy dienden mijn wel te setten,
Voor een schaduwe op het Velt.
Dan moeten wy ons bereyden,
Snagts gaen te arbeyden,
En dat al sonder gelt,
’t Is niet waert dat men ’t vertelt,
Maer vraegt het aen de oude Lien,
Die hebben het wel meer gesien,
In het Iaer van ses en-negent,
Hey voor Brugge wel is gesien.
En daer lagen wy op Marooden,
En het wiert ons niet verbooden,
’t Was op een Knolle-landt,
Daer der hondertduysent stonden opgeplant,
Wy pluckten maer alsoo ras,
Sy korten ons een Stuvertje af,
De duyvel magse halen,
Die de eerste order gaf.
Wy bennen seer naeckt van leden,
En wy hebben niet om te besteden:

Het is een groote pijn,
Altijt sonder gelt te zijn,
En somtijts sonder Broot,
wel versien van Kruyt en Loot,
Soo dienen wy den Konink,
Hey al in ons Armoe bloot.
Nu willen wy eens gaen kijken,
Met vreugde na Hollant strijken,
Om te raken aen den dienst,
om te sien of het daer beter is,
Wy maken dan een Request,
Den Provoost bruyt ons in arrest,
En de Boeyen al om de Beenen;
Is het niet een zware Pest.

Een Nieuw Liedt

Stemme: *Alst begint.*

*D*Aer was een boerinnetje vroeg opgestaen
Al om haer Koeytjes te gaen melke,
Te gaen melke,
Sy ging al na de Soldaetjes toe,
Soldaetjes toe,
Verkoft haer melk met stoope,
Ia met stoope.
De Boer al na de Capiteyn gong,
En sprak mijn Heer ick moet u klagen,
Moet u klagen,
U Soldaten hebben mijn Wijvetje mee.
Wijvetje mee,
Ik en durf'er niet na vragen,
Niet na vragen.
Soldaten houwen mijn Wijvetje vast,
En gaender samen mee spanceeren,
Mee spanceeren,
Al op een groene sootje klaer,
Sootje klaer,
En gaender mee boeleeren,
Mee boeleeren.
En wil den Boer zijn Wijf weer hebben,
Hy magse selver komen halen,
komen halen,
Drie goude kroonen die waren verteert,
Waren verteert,
Den Boer moest 't al betalen,
Al betalen.
Den Boer al in zijn tasje schoot,
En doen telden hy een twee drieje.
Een twee drieje,
Toen kreeg den Boer zijn wijvetje weer,
Sijn wijvetje weer,

Sonder vechten ofte kijven,
Ofte kijven.
De Boer al uyt de poorte quam,
Begon so bitterlijk te kermen,
Ia te kermen,
Gy sult niet meer om soete melck gaen,
Soete melck gaen,
Al souse staen bederven,
Staen bederven.
Oorlof gy Boeren altemael,
En wilt u wijfjes wel bewaren,
Wel bewaren,
so salse niet meer na de Soldaetjes gaen,
Soldaetjes gaen,
En ik sal der niet na vragen,
Niet na vragen.

De Haagse Ionker singt sijn Beklagh Liedt.

Op een aengename Voys.

*A*Dieu Vrou Venus ick wil u verlaten,
Ik neem mijn af scheyt van u soet getal,
Ik seg adieu al u ondersaten,
Die uwen naem beminnen boven al.
Adieu adieu mijn overschoon Goddinne,
O Thresia mijn overschoone beelt,
Adieu Catoke die ik so beminne,
Waer ik mijne lust so lang heb mee gespeelt.
Catoke schoon wilt gy nu heene varen,
Hoe meenig nachje heb ick u gekust
't Heb bemint wel tweemael seven jaren,
Als echte Vrou voldaen u minne lust.
Waer is de rest van al mijn Velt Godinne,
Helaes sy zijn heel Neerlant door verspreyt,
Sy vlugte nu en stelle mijn uyt haer sinne,
Sy waren eertijts tot mijn dienst bereyt.
Och Brugsche Meisjensroem der Vlaemsche Steede,

Hoe verblint gy de oogen van so kloeken Helt,
Wat qualen heb ik al om u gelede,
Gy zijt het scherp dat my ter neder velt.
Mijn Kinders komt mijn eygen overlingen,
Voegt u hier by betreur u Vaders quaet,
Wat droefheyt sal u na mijn dood bespringen,
Vlugt moedersaert, en schout u vadersquaet.
Adieu Confraters die Vrou Venus eere,
Die dag en nagt met Dogters besig aen,
Hout op u tijt het spel sal sig verkeeren,
Vier Bacchus nat en drinkt de koele Wijn.
Bordele koppelaers Hoeren en Makrolle,
Die mijn tot sulken stof hebben verleyt,
Voegt u hier by ick moet het u vertellen:
Hoe dat Vrou Venus voor het leste scheyt.
Moord' eerste plaesdaer sy mijn nu gaen leide
Waer ik voor 't lest mijn droevig ent beschreyt
Twaelf voet in 't ront moet ik mijn nu beleide
Daer son nog maen nog sterre helder schijnt.
Hier staet de kool waer ik inzweet versuipe,
Hier staet geraemt waer in mijn lede praemt,
Hier brant 't vier dat mijn het vet doet druipen
Endroogt alop wat aen mijn lichaem hangt.
Komt en aenschout dese droevige toneelen,
Dat hier naekt leyd gelijk een dorre spriet,
Mijn pokke vel en al mijn rotte leede,
Valt schier van een en rompelt al tot niet.
Waer by krijg ick op mijne maet te leven,
Een stukje vlees met een gedroogt beschuyt,
En dat wort mijn nog maer eensdaegs gegeve
Mijn dunckt 't is tijt ik moeter de Werelt uyt.
Ick die mijn sinne eerst plag te vermaken,
Met France Spaense Muscadelle Wijn,
Een teugje water dat moet mijn nu smaken,
Een sassefras moet mijne drank nu zijn.
Honderde steeke en steeke op kerve,
Smooren en blaken by dag ende nagt,
Braken en quijlen ag 't is tijt om sterven,
Vervloekt is sy die mijn daer toe heeft gebragt.
Daer al dees pijne seggen sy moet wesen,
Gy moet verliesen uwe beste pant,
Hy is bedorven en kan niet genesen,

Wy hebben d[er] een van Silver by der hant.
Och een van silver wat kan mijn die baten,
Wat dienst sal ik mijn liefje daer mee doen,
Het vlees soekt vlees en wil het Silver haten,
Beklimmen Venus berg met een soen.
Mijn Venus komt die mijn nu so hoort klagen
Komt wilt my met een soete kus ontfaen,
In brant en barst tot mijne leste dagen,
Ick sterf met Venus Roose kranse aen.
Komt Brugse meijsjes nu met lauwerieren
En maeck een dans rontom mijn droeve stof,
En seg mijn Lief u doodt kome wy vieren,
Wy hebbe met u gehad een rolle grof.
Voor ’t lest vaer wel en seg aen Venus dieren
Dat ick gestorven ben uyt minne-drift,
En of de Faem van mijn eens quam te melde
Stelt op mijn Graf dit volgent opschrift.
Hier leyt den Helt de kloekste der Soldaten,
Dit dertig Iaer vrouw Venus heeft gedient,
In ’t Pockevel heeft hy zijn geest gelaten,
Komt bid voor hem want’ t is u beste Vrient

Minne-klagt

Op een aengename Voys.

*W*At isser grooter vreugt op aert,
Als gepaert,
Met malkander in vreugt te wesen,
Daer men samen eens van sin,
Vloeyden uyt een suyver min,
Dan hoeft men nergers voor te vreesen.
Min ontsteeckt een hert vol gloet,
En geeft moet,
Aen de blooyste van de Menschen,
Ionck en out gevoelt de vlam,
Die eerst van de Goden quam,
Wie sou dan de min verwenssen.
Venus die ontfonckten Mars,
Self hoe bars,
Hy moest voor de liefde buygen,
Die de koelste herten mint
Sonder ’t soetste Venus kint,
Viel de Werelt gans in duygen.

Waer is nu mijn Engelin,
die ik min,
Waer mag 't poesele Meysje wesen,
Die op Venus Ledikant,
Blussen sal mijn Minne-brandt,
Als die schoonste plagt voor desen.
Ach daer komt dat troeteldier,
't Oog vol vier,
'k Voel mijn kouden boesem blaken,
Gy sult desen nagt gerust,
Smaken soete minnelust,
Als wy aen het streelen raken.
Dartel Boeltje gaet te rust,
Want mijn lust
Wert geperst door groot verlangen,
Gy sult my als een Pyloot,
Haest sien varen in u schoot,
Daer gy wellust sult ontfangen.

Een Nieu Lied, hoe Venus veragt, en Bacchus om zijn Wijn bemint wort.

Stem: *Als 't begint.*

*L*Iefste Lief ik kan 't my niet versinne,
Dat gy gaet een ander Liefje minne,
Ick had gedagt dag en nagt,
by u te wesen,
Maer gy hebt my niet geacht.
'k Wil op Venus snaren niet meer Vedelen,
Want sy brengt de Rijken man tot bedelen,
Al haer gesoen,
Is om de Poen,
Van Boer of Edelen,
Ik heb met Venus niet te doen.
'k Wil op Venus wetten my gaen ontbinden,
Want daer is niet als verdriet en pijn te vinde
Neen kleyne God,
Ik ben niet meer sot,
Dat ick my laet binden,
Want ick drijf met u de spot.
'k Weet mijn gelt wel anders uyt te soetelen
'k Heb den bras van samelen en troetelen,
Al haer gestreel,
'r Sou by mijn keel,
Een mensch verhoetelen,
Ik hou mijn strijkstock van die veel.
Sou ik mijn goet en bloedt dan so verdartelen,
ik laet mijn van die Liefde so niet martelen,
Ick ben voor mijn Gelt,
Beter bestelt,
Gy doet mijn spartelen,

Hase wint met u gewelt.
‘k Laet de min voor Heydenen voor Turken
Voor Roffianen en voor schurken,
Ach koele Wijn,
dranck van den Rhijn,
Mocht ik u slurfen,
Want gy hout ons uyt de pijn.
Bacchus God der wijn die wil ik eeren,
Want gy doet ons eeren als de beste Heeren,
Gy geeft ons moet,
al hebben wy geen goet,
Om veel van te teeren,
Want gy ons hert verheugen doet.
Weg, weg Venus kint met al u strikken,
‘k wil my liever vol van Bacchus tranen sticken,
Ach uwe wijn,
Is Balsem voor fenijn,
Van Minne-stricken,
Roept dan fiere Godt der wijn.

Een Nieu knoddig Liedeken, van Sabetje,

Stem: *Als ’t begint.*

O Sabetje ga de la Tamboere na,
O Sabetje ga de la Tamboere na,
O Para la plandre, la Tamboere na,
Bonhome, bonhome bonhome de King,
Sabetje ga, Bonhome de King,
Sabetje ga.
O Sabetje ga de la Trompe sla,
O Sabetje ga de la Trompe sla,
O Trom, trom, trompe,
O Para la plandre la Tamboere na,
Bonhomen, bonhome, bonhome de King,
Sabetje ga, bonhomen de king
Sabetje ga.
O Sabetje ga, de la Muse la,
O Sabetje ga de la Muse ta,
O mu, mu muse la muse ta
O trom, trom, trompe la trompe sta,
O Para la plandre, la Tamboere na,
Bonhomen, bonhomen bonhomen de king,
Sabetje ga, bonhomen de King,
Sabetje ga.
O Sabetje ga de la Flute sta,
O Sabetje ga de la Flute sta,
O Flu flu, flute la Flute sta,
Mu mu muse la Muse ta,

O Trom trom trompe la trompe sta,
O Para la plandre la Tamboere na,
Bonhomen bonhomen bonhomen de King,
Sabetje ga, bonhomen de King,
Sabetje ga.
O Sabetje ga, de la Viole na,
O vi vi vi la Viole na,
O Flu, flu flute la flute sta
O Mu mu muse la muset ta,
O Trom trom trompe la trompe sta,
O Para la plandre la Tamboere na,
Bonhomen, bonhomen bonhomen de King
Sabetje ga, bonhomen de King,
Sabetje ga.
O Sabetje ga, de la Kloncke sta,
O Sabetje ga de la Kloncke sta,
O Klon klon klonke la klonke sta,
O Vi vi vi la Viole na,
O Flu flu flute la flute sta,
O Mu mu muse la muse ta,
O Trom trom trompe la trompe sta,
O Para la plandre, la Tamboere na,
Bonhomen, bonhomen bonhomen de King:
Sobetje ga, bonhomen de King,
Sadetje ga.
Sabetje ga de la Baghusse na,
O Sabetje ga de la Baghusse na
O Bag bag bage baghusse na,
O Klon klon kloncke la kloncke sta,
O Vi vi vi la Viole na,
O Flu flu flute la flute sta.
O Mu mu muse la Muse ta,
O Trom trom trompe la trompe sta,
O Para la plandre, la Tamboere na,
Bonhomen, bonhomen bonhomen de king
Sabetje ga, bonhomen de King,
Sabetje ga.
O Sabetje ga de la Spinhuyse na,
O Sabetje ga de la Spinhuyse na,
O Spin, spin la Spinhuyse na,
O Bag, bag la Baghusse na,
O Klon, klonk kloncke la kloncke sta:
O Vi vi vi la Vioele na:
O Flu flu flute la flute sta,
O Mu mu muse la Muse ta:
O Torm trom trompe la trompe sta,

O Para la plandre, la Tamboere na,
Bonhomen bonhomen bonhomen de King:
Sabetje ga: bonhomen de King:
Sabetje ga.

Van ’t Meggelse Bagijntje.

Stemme: *Als ’t begint.*

*D*Aer wasser een dolle Begijntje,
Smorgens vroeg opgestaen,
Drie uertjes voor den dagen,
Ia dagen ja dagen,
Drie ueren voor den dagen:
Naer Meggelen soude sy gaen.
Wat vont sy in haer wegen,
aen haren wegen staen,
den Pastoor al van den Dorpe,
Ia dorpe ja dorpe,
Met sijnen Kappelaen.
Godt groet u sey sy mijn Heere,
Met uwen Kappelaen.
Ik soude u so gaeren Biegten,
Ia biegten, ja biegten,
Ick souder soo gaeren Biegten,
Met sonden ben ick belaen.
Soudt gy so gaeren biechten,
Zijt gy met sonden belaen,
Kom knielt hier voor mijn neder,
Ia neder, ja neder,
Komt knielt hier voor mijn neder,
En segt wat gy hebt gedaen.
Ick hebber niet te biegten,
Niet als van een Iongman,
Die my noch gisteren avont,
Ia avont, ja avont,
Die my noch gisteren avont,
In beyde sijn armen nam.
Sy knielden daer voor hem neder,
Al in dat groene gras,
En hy gaf haer de benedictje,
Ia dictje, ja dictje,
Hy gafse de benedictie,
Daer sy van gekomen was.
Al heeft hy by mijn geslapen,
Hy heeft mijn niet misdaen,
Hy genas my van die Tantpijn,
Buyckpijn en Scheurmont,
Hy genas my van de Scheurmont,
Daer ick so sieck of was.

Minne klagt.

Op een bekende Voys.

*T*Roosje mijn uytverkooren,
Hoe komt dat gy so wreet zijt,
Troost mijn of ick ga verlooren,
al doore de Minne spijt,
In ‘t Graf schoon Lief in ’t graf,
ach ach int graf,
En mijn leven snijt af.
Ionckman schep nu der genugten,
En varen laet al u smert,
Want alle u minnesugten,
die leggen in mijnder jonck hert,
En ick sal schoon lief en ick sal,
ach ach en ik sal,
der u Minnen voor al.
Wel nu mag ick geluckig wesen,
Al door dat minnen vier,
dat icker u bloempje mag lesen,
eerdat ick sal scheyden van hier,
En u blom schoon Lief en u blom,

Ach ach en u blom,
En daer icker om kom.
Die sal ik u laten plucken,
schoon isse van grooter waert,
die sal ik u laten deurschieten,
Al met een Minnen zwaert
Op mijn eer ag soetjes mijn Heer,
Ach ach mijn Heer,
En jy doet mijn so seer.
Lief als men de weg gaet maken.
So moetje wat pijn doorstaen,
’t is om wat vreugde te rape,
de pijn is seer haest gedaen,

’t Is om min schoon lief’t is om min,
Ach ach ’t is om min,
het gaet naer mijn sin.
Nu hebje mijn Eertie gestoolen,
Ee gy blust uwen brant,
Woer door wy sijn samen gekomen,
Al in den Egten verbant,
Met verblijt schoon Lief met verblijt,
ach ach met verblijt,
Spijt die het benijt.

Vrysters Menne-Klacht.

Voys: *Grampeer u oogen loopen*.

*O*Ch lieven Heer,
Wat sal ick nu gaen maken,
om aen een Man te raken,
Gant mijn hert doet seer,
‘k Sta voor mijn deur,
Met Tranen op mijn wangen,
och wat droevig getreur,
‘k Sta voor mijn deur,
En noch moet ick gaen slapen,
Sondero Serviteur.
’t Is wel een spijt,
en droevig om te klagen,
En in ’t bloeyen van mijn dagen,
En noch ongevrijt,
door desen strijt,
lijd ik wel Duysent plagen,
want niemant mijn vrijt,
Door desen strijt,
het schijnt dad Cupidootje,
Heel verslagen leyt.
Ick ben blont van hayr,
en daer toe twee bruyn oogen,
hoe kan so een bloem verdrogen
Die soo jeugdig staet,
Een schoone bloem,
En gaet met min beladen,
’k Bid u Iongmans kom,
Een schoone bloem,
Kom wilt mijn Roosjen plucken,
van mijn magedom.
Ick berder verblijnt,
moet ik nu gaen verlooren,
daer ick draeg een hooge tooren,
Van so een sijden Lint,
fontansy van Kant,
Twee klinckers in mijn ooren,
Ist niet een playsont,

fonton sy van kant,
men vint geen schoonder Meysje,
in ons Nederlandt.
Het is mijn fout,
doen ick was sestien jaren,
doe kon ick met eeren paren,
’t Welck mijn nu wel rout,
‘k Mag nu voortaen,
al met de oude Wijven,
In een hoeckjen staen,
‘k Mag nu voortaen,
Al met de oude Wijven,
In een Gasthuys gaen.

Een t' Samen-spraeck tusschen een Iongman en een Ionge Dogter.

Stem: *Lestmael ging ick spanceeren*.

*A*Ch, ach mijn uytverkooren,
hoort eens u Dienaer aen,
Ach wilt mijn klagt verhooren,
maer wilter van mijn niet gaen,
Maer het schynt gy acht geen klagen:
Dat ick stort by nagt en dagen,
Schoon ik u mijn smert verhael.
Iongman hou op met sugten.
En ook u droef geween,
ick acht het al voor kluchten:
Iongman gaet ick blijf alleen,
houdt dog op met lammenteren,
en wilt nu van mijn gane keeren,
Want ick acht u klagen niet.
Ach Sipres mijn wel-beminde:
Gy bent mijn Medecijn,
ach wilt mijn smert ontbinden,
En verlichter mijn pijn:
Kom laet ons eens samen wandelen,
En van de min gaen handelen,
Engel na ons hert en sin.
Iongman u droevig praeten,
acht ik maer als de wint,
Daerom wilt mijn verlaten,

Want ick ben nog maer een kint,
Soekt een dogter hoog van Iaren,
En wilt daer dan mee gaen paren,
En stelt mijn dog uyt u sin.
Sipres mijn uytgelesen,
‘k wou liever dat de doodt,
maer gy kunt mijn genesen,
Door u lieve Minne-schoot,
Ach u soet bevalligh wesen,
Sipres gy wert van mijn gepresen,
Neemt my voor u Dienaer aen.
Door u gestadig klagen,
’t Geen gy hier stort voor mijn,
by nacht en oock by dagen:
Sal ick nu u trooster zijn.

Gy sult zijn mijn wel-beminde,
Laet ons gaen onder de Linde,
Aen dees klaren Water-stroom.
  Ick danck u overschoone,
Voor dese goedigheyt,
Ick sal weer min loone,
Tot ons de Doodt eens scheyt,
Wilt mijn nu een Min kus geven,
Ach mijn Lief mijn tweede leven,
Tot verbinding van ons Min.
  O Goon ick sal u loven,
Dat gy mijn treurig hert,
Vol vreugde sent van boven,
En verligt mijn droeve smert,
Wilt mijn een kroon gaen vlegten,
En ons daer mee t' samen hechten,
Tot ons scheyden sal de Doodt.

Droevige Rouw-klachten, Ofte Engelandts en Hollandts Tranen, over de Doodt van den Doorluchtigsten Vorst *WILHELMUS de III* Koning van Groot Brittanjen, en Prins van Oranje, &c. Die in zijn *52*ste Iaer op den *19* Maert *1702* is overleden.

Stemme: *O Engelant wat droef heyt groot, &c.*

*A*Ch treurt nu vry aen alle kant,
Nu is het tijt van treuren,
O Hemel doet ons nu bystant,
Sluyt Vensters ende Deuren,
Hier is een droef heyt over groot,
Want Koningh William is doodt,
Die droef heyt die sal geve
Dat gants Europa beve.
  Daer leyt nu onsen Iosua,
Een Heldt der aller Helden,
Die voor ons Vryheyt voor en na,
Altijt zijn leven stelden,
O groot verlies,
O Protestant U Schermheer voor 't Geloof en land,
Die is u laes ontnome,

O droefheyt om te schroome.
Wat heeft hy niet al uyt gestaen,
Te Water en te Lande,
Als hy na Engelandt sou gaen
En weer na Hollands strande,
Wat was dog anders zijn begeer,
als om de Christelijcke Leer,
En Land en Steen te hoede
Voor 's vyands wreedlik woede.
O Vorst O Held O Koning groot,
Moest gy ons nu begeve,
Daer wy sitten in soo een noot,
God weet wat nu bedreven,
Noch sal worden van den vyandt,
Die al zijn kracht heeft ingespant,
Om ons en andere Landen,
Te rooven en te branden.
Geen wonder datme weent en schreit
't Is niet over te kome,
dat so een trouwe Majesteyt,
De doodt heeft wech genome,
O menschen moorder siet gy niet,
Wie dat ghy uwe Pijl toe schiet,
Maer schoon gy hem doet sneve,
Hy sal weer eeuwig leve.
Hy sal noch grooter Konigh zijn,
In den Hemel hier boven,
Daer sal geen Dood, geen hels Fenijn,
Hem van 't leven berooven,
Hy sal genieten daer tot loon,
Geen aerdse, maer een Hemels Kroon,
Voor al zijn trouwighede
Die hy over al dede.
Hy was naest Godt ons schermheer,
Ons Prins, en Engelands Koning,
Hy reysden altijt heen en weer,
Hiel hier en gints zijn woning,
Nu missen wy hem allebey,
Ach wat geeft dat een naer geschrey
By ons, en Engelande,
Om so een dierbaer pande.
Och wat is dit een zware slag,
Al voor de Protestante,
Men hoort een droevig naer geklag,
Van haer aen alle kante,
Daer zijnder die over dien Held,
Van tranen schier hebben gesmelt,
Dat sy haer hoog geboore,
So droef hebben verlore.
Hoe heeft hy niet het Rooms gebroet,
In Engeland doen wijcke,
Daer hy voorwaegde lijf en bloed,
En duysende van blijcke,
Gaf hy ons door sijn dapperheyt,
Geen wonder dat so wort beschreit,
Sijn doot op dese tijde

Wie weet wat men sal lijde.
Nu is Koning en Koningin,
Alle bey by den Heere,
Die Kerck en Land door trouwe min,
Soo heerlijck hiel in eere,
O datmer noch een Spruyt van had,
Die Moeders aert en Vaders hert,
Hadde, als die twee Helden,
Men sou 't so zwaer niet melden.
Maer neen nu is d' Oranje Stam,
Geheel en al gebrooke,
Dien lieve Koning William,
Sprak eer sijn oogenlooke,
De Hooge Lorde noch aldus aen,
Om Hollant trouw'lijk by te staen,
Indien den tydt haer nake,
Om in d' Oorelog te rake.
Doen vraegde hy zyn Docters daer,
Of sijn tydt niet snel korte,
Och ja seyden sy altegaer,
Met tranen die sy storte,
O lieve, lieve Majesteyt,
De doodt staet haest voor u bereyt,
Wilt doch u dierbaer leve,
Aen Godt nu overgeve.
Hier op genoot hy 't Avondmael,
En sprak met woorden bange,
O Heer is dat gy mijn nu haelt,
Soo wilt mijn ziel ontfange,
En so ontfong hy dat nog bly,
Maer geen drie ueren leefden hy,
Na dat hy 't had gekregen,
Heeft hy de Geest gegeve.
Nu hebben zy de Princes Anna,
Tot Koningin gekrege,
Geeft Heer dat sy de wegen ga,
Als haer Suster verheve,
Opdat dees zware droeve slag,
Door haer bestier 't versoete mag,
Wilt dit o Heer doch geve,
Op dat men in Vree leve.

Een vermakelijck Minne-Liedt

Op een aengename Voys.

*L*Estmael in 't rijsen van een koele morgen,
So had ick mijn begeven op de Iagt,
Al op een wegetjen onbedagt,
Vond ik een Maegdetje sitten heel verborgen,
Onder de Boomen daer 't seer groene was.
De Vogelen die songen met genugten,

’t Gedierte maekte daer een soet geluyt,
Filander speelden op zyn Fluyt,

So datter niet waer als groot genugten,
Ia met geen tongen waer te spreken uyt.
Doen sag ik haer der snee witte borsjes,
So soetjes op en dan weer neder gaen,
En doen begon mijn jonck hert te slaen,
Soo dat ik niet langer kon verbeyden,
Ia kon verbeyden om by haer te gaen.
Ick ben soetjes doen by haer gekomen,
Om eens te sien wie dat deos Maget was,
Filander mijn goetgunstig was,
So dat ik datelijk wel kon bemerke,
Aen haer schoonheyt dat sy mijn liefste was.
Ick nam dat soete kint in bey mijn armen
Voor haer rooder mont heb ik haer gekust,
Ick sey mijn Engel weest gerust,
Ick blief u dienaer, ick sal u ontfermen,
Ick sal u laven na mijn eygen lust.
En hare Vrienden hebben het vernomen,
De valsche tongen die daer quamen by,
Dat brogt mijn hertjen in de ly,
Maer nu so is sy van my weg genomen,
Om dat ik'er niet meer sou komen by.
Ick doe mijn klagte aen de groene bomen,
Ik sugt, ik klaeg wie help mijn uyt de pyn,
Mijn Liefste was mijn Medecijn,
Maer nu so kan ik'er by haer niet komen,
Dat doet mijn ziel in groote droef heyt zijn.
Wat kan een Minnaers hart oock meer bezware,
Als hem de Liefste also wert ontrukt,
Dat brogt mijn zieltje in den druck,
Maer ick en sal eylasy niet bedare,
Of de Godin, sal toonen weder min.
Maer of ik klage kerm ofte smeke,
Eylaes de Liefste die en hoort my niet!
Dies sy geen droef heyt aen mijn siet,
Konde de Aerde of de boomen spreeken,
Die soude mijn getuygen konnen zijn.
Wat hellept lacy al dat lammenteere,
Nu ik'er missen moet mijn lieve Bruyt,
En of ik schrey mijn oogen uyt.
Van droef heyt groot, ik moetse dog ontbere,
Mag het niet zijn, so sterf ik dan van pijn

Een Droevig Beklagh van al de Haegse Meysjes.

Stem: *LiefsteLief*.

*W*Y Hollanse Venus Dieren,
Wy bennen gewent om somtijts eens te zwieren,
Maer wy benne siet,
Nu in groot verdriet,
Want onse Neering,
Die loopt dood en gants tot niet.
Het schynt dat Cupido sijn Minnevonken,
Geheel en al verdroogt is en verdronken,
Want sijn stralen siet,
Die benne gants tot niet,
En geheel verdweenen,
O Cupidootje gy baert verdriet.
Wy setten ons in ’t oog,
Wy sitten aen de deuren,
Wy gaen ook over straet,
Wy wencken de Sinjeuren,
Ons oogjes vol van vonck,
Die schieten lonk op lonck,
Maer het mag niet helpen,
Het schijnt het valt in een spelonck.
Wy ons opschicken fray,
Met toorens en Kornetten,
Tot aen de Tepels blanck,
En wy ons nog blanketten,
Wy schieten Ionkmans aen,
Als wijse maer sien gaen,
Vol van Korasy,
Maer Cupido en wil niet staen.
Het was lest op een tijd,
Doen quammer nog een Boertje,
Al van Sardam gegaen,
Wy vatten hem by sijn snoertje,
Wy riepen Boertje buys,
Het Boertje quam in huys,
En hy wou eens troetelen,
Maer aen bloet had munt nog kruys.
Wel lieve Truytje fier,
Wat sullen wy beginne,
De kost die is so dier,
En daer is niet te winne,
En weet je nu geen, raet,
Sa lustig op de straet,
Wy moeten nog eens vragen,
Ginter een Schoorsteenveger gaet.
Hoort Schoorsteenveger hier,
Kunt gy wel Schoorsteenvegen,

Fraey netjens na de zwier:
komt segt ons dat ter degen,
Wy benne vegens siek,
komt in een oogenblik,
en wilt een Pintje drincken,
De Schoorsteenveger kont in de strik.
Lest kregen wy een man,
Het scheen wel een Wijnkooper,
hy was gelijk een Lam,
Daer na wiert hy een strooper,
Hy kropten ons het gelt,
in tot den laetste spelt,
En doen gink hy strijken,
Wat dunckt u van desen Helt.
Wel Cupidootje soet,
Wilt gy so ons verlaten,
Soo bennen wy in noot,
Wat sullen wy gaen maken,
wy weeten geenen raet,
Och Cupidootje maet
Wilt ons doch helpen,
En ons dog in den noot bystaet.
So gy dat niet en doet,
so bennen wy verlooren,
och Cupidootje soet,
Wilt onse klagten hooren,
och blijft ons dog getrouw,
En wilt ons versterken,
Of wy moeten sterven van enkel rouw.
Adieu kleynen Godt,
Wilt op Vrou Venus denken,
Als gy het lonken siet,
En het lieffelijk bewenken,
Sa spant u boog gezwin,
Schiet op Vrouw Venus in,
Soo wort gy gepresen,
Door de soete stralen van de Min.

Een Aerdige en Vermakelijcke Klucht, van een Timmerman, en een Iuffrouw.

Op een Nieuwe Voys.

*W*Ie wil hooren men sal 't u singen,
Komt luystert toe 't zijn vreemde dingen,
En luystert na dit kluchtig Liedt,
Wat in den Haegh nu is geschied,
Van een Soldaetje wille het hooren,
binnen Mastricht is hy geboren,
't Is een quantje huys en koen
Is 's Gravenhaeg in Garnisoen.
Hy trock al uyt sijn Land wilt merke,

En quam naer Hollant om te wercke,
Want het was een fraey Ionckman,
Sijn ambagt was een Timmerman,
Quam in den Haeg al met verkloeke,
naer een Baes soo ginck hy soecke,

Hy vont niet te werken op dit pas,
So dat hy Soldaet geworden was.
Den Ionkman nam zyn Musket en degen
Al van de wacht quam hy getreden,
al om te gaen al met pleysier,
Om wat te eeten in zijn Quartier,
en hy ging wandelin zijns wegen
En een schoon Iuffrouw quam hem tegen,
En sy vraegden hem certeyn,
Wilt gy mijnen dienaer zijn.
Och ja sprack hy Iuffrouw gepreesen,
Uwen Dienaer wil ick wesen,
Doen vraegden sy aen de Ionckman,
wat voor een Ambagt dat hy kan,
hy sprack al met beleefde reden,
En Iuffrouw wilt mijn excuseeren,
Mijn Lief ick ben een Timmerman,
Dieder een gatje booren kan.
De Iuffrou sprak al sonder falen,
Ionckman wilt u gereetschap halen,
Soo spracksy met een soet geval,
ick u so lanck verbeyden sal,
Komt met mijn t'huys wilt aenmerken,
Ik heb voor u wel wat te wercken,
Want gy zijt een Timmerman,
Dieder een dag huyr winnen kan.
Sy brogt dees Ionkman wilt aenmerke,
In haer Salet om daer te werke,
doen sprak desen Ioncknan koen,
Wat duysent gulden sal ik hier doen,
Ik vin geen spijkers hout, nog stake
Wat hondert Drommels sal ik hier make,
so sprack hy met een lugtige sin,
De Iuffrou trad de kamer in.
Den Timmerman sijn soete loncken,
Zijn twee bruyn oogen gingen haer ontfonken
Eten en drincken de koele Wijn,
Ionckman wy willen vrolijck zijn,
Sa sa leg af u hamer en schaven,
Beitels en Booren Avygaren,
Timmerman, bent gy wel so stout,
Kunt gy wel Timmeren sonder hout.
Och ja sprack hy Iuffrouw gepresen,
Dat sal ick u niet reveseeren,
Want ik ben een Ionckman stout,
Ick kan wel Timmeren sonder hout.
En toe sprak Iuffrou sonder falen,

U arbeydt sal ick wel betalen,
Mijn Lief daer leydt een sack met gelt,
En het is nog ongetelt.
Sy gingen t'same na haer lusten,
Na 't Ledikant om wat te ruste,
De Iuffrou was een schoon Ionck Wijf,
Den Timmerman had goet tijt verdrijf,
Maer smorgens sprak Iuffrou van scheyde,
Mijn Lief gy meugt niet langer beyde,
Staet op mijn Lief en maekt u ree,
Neemt u geld en gereedschap mee.
Oorlof Soldaetjes al te samen,
En Timmerluyden wilt u niet schamen,
Als u een Iuffrouw in 't werk stelt,
Vijfhondert guldens is goet gelt,
Als gy met Iuffrouw wilt discoureeren,
So wilt u Ambacht presenteere,
En segge ick ben een Timmerman,
Die wel een gaetje booren kan.

Lof-Liedt van het optrecken van de Haegse Burgery, in 't jaer *1700*.

Stemme *Trommen en Trompetten.*

*D*En Haeg die is vol vreugde,
Nu in de Maent van Mey,
Ider toont zijn geneugde,
Vrolijck ende bly,
Hier in ons Nederlandt,
Men siet den Mey geplant,
Dat de vreugd,
Nu met geneugd,
Neemt d'overhant.
Oranjen moet ick loven,
Soo lange als ik leef,
Mijn hert moet zijn geboogen:
Voor die nimmer en beeft,
voor Yser, kruyt of loot,
Nog Vyants dreygen groot
Maer sijn krachten:
doet haer smagten:
In den noot.
Ons Schuttery te samen:
En Burgers van den Haeg,
Die siet men seer bequame
Haer toonen even graeg:
In Wapenen te saem:
Seer deftig en bequaem:

In dees tijden,
met verblijden,
aangenaem.
Ik sie daer komen zwieren,
de Planters van de Mey,
Haege met sijn Baniere,
Oranjen Lievery,
Met sijn Vaendrager Blom,
Waer door mijn 't hert opklom,
Viva Oranjen,
hoe pronck Brittanjen,
De Wereldt om.
Ick heb mijn Oog gestagen,
Verder op 't Buyten-Hoff,
en sag daer met behagen,
De Pronck en Hollants Lof,
Capiteyn Mol met sijn Vaen,
Anckers-hoeck wilt verstaen,
Met pleysier,
En goet manier,
Daer komen aen.
Na 't Vaendel was de Kleure,
blaeu was de Lievery,
Van achteren en veure,
't Gestelt al eenderley,
En de Tamboeren saen,
Mede Blaeuw na Vaen,
'k Sagse alle moedig,
komen spoedig,
Vrolijck staen.
Ik hoorde Musketeen kraken,
En ook de Trommels slaen,
de Burgers in haer Wapen,
komen seer moedig aen,
Everhart haer Capiteyn
Alle ontrent het Pleyn,
't Was Oranjen,
Bleu en Blanje,
So het most zijn.
Haer Pluymen hoog verheven,
Stonden seer schoon en net,
ick sag oock daer beneven,
Haer Vaendrager Goset,
met alles na de zwier,
Op sijn Burgers manier,
't Was Oranjen
Bleu en Blanje,
Met soet getier.
Dit Vaendel na sijn kleure,
Groen in de soete Mey,
Capiteyn de Graef daer veure,
En de Schutters eenderley,
die gaven lustig vonck,
En schooten dat het klonck,
Al die vreugt,
Ende geneugt,

My ’t Hert in sonck.
Desmaret haer Vaendrager,
Seer moedig op dit pas,
Toonden hem ook niet lager,
Al met zijn Baniere ras,
Dus yder een om prijs,
Toonden haer na den eys,

Wel in zeden,
Net in Kleeden,
Hollantse wijs.
Mercurius komt hier spoedig,
En roept de Godt Iupijn,
dat hy sal komen moedig
Sien ’t Vaendel Colle-beyn,
En hooren Schuttersklank,
Sien vuerstralen in zwank
Als of’t Dondert,
‘k Stont verwondert,
Hier seer lanck.
Capiteyn Montus quan treeden,
Marseerden de andere na,
De Vaendrig stelt ook meede,
Al met de Piecken dra,
waeren ook schoon en net,
En zwierig opgeset,
’t Accordeerde same,
Seer bekwame,
Of ’t was een Met.
De Schutters van het Vaendel,
’t Witte Lieverey,
In haren Wapen-handel,
Toonden haer eenderley,
dat waerdig was te sien,
Voor duysenden van Lien,
‘k Sa de Officieren,
Met manieren,
Haer gebien.
Wolfganck kloeck en moedig,
Als eenen Capiteyn,
Was in alles seer spoedig,
Om te volgen den Treyn,
van Hoecken met de Vaen,
die quam ook vrolijk aen,
Ick wens dat de vree,
en vreugde mee,
Mag blijven staen.
Tot Eer, en Danck, en Glorie,
Is dese vreugt geschiet,
’t Hollants Hof ter Memorie,
Die over ons hebben gebied,
Al ons Regeerders vroom,
Die ’t Lant houden in toom,
En Magistraten,
Die niet laten
Haer sorge vroom.
De Ambassadeure samen,
die veel zijn in ’t getal,
Hebben sy na betamen,
Haer eer gegeven al,
En met een goet beleyt,
Ge-eert in vrolijckheyt,
God wil geven,
Haer lanck leven,

Sonder strijd.
Ik wens de vroome Schutters,
En Borgers in ’t getal,
En vreugd en ook lang leven,
Hier op het Aertse-dal,
Veel zegen en voorspoet,
In haren handel goet,
daer sy na haken,
en ook smaken,
’t Eeuwig goet.

Vertroostinge over d’Overledene, door de Bruyloft van de Levende.

Stemme: Trompet Matin, &c.

LIefste Rasalinde waerom weende gy?
Segt my wat is de oorsaek van u droef geschrey,
Ick sal u misschien haest komen by,
Waerom sugt gy? Waerom dugt gy? Segt het my.
Ag Leander mijnen noot is al te groot,
Ick beween mijn Vaders en mijn Moeders doot,
Ik sit hier alleen, ik ween ik sugt, ik krijt,
Vader, Moeder, Suster, Broeder, ‘k bent al quijt.
Soete Rosalinde ’t doet mijn selver pijn,
Ick wenschte dat u droefheyt wesen kost de mijn,
Of dat u geschrey wierdt onder ons gemeen,
Ik sou helpen, ende stelpen uw geween.
Daer en sal noyt van mijn weenen zijn kom af,
Voor dat ick sal rusten nevens haer in ’t graf,
Ag mijn lieve Moeder waer ik nog by u,
Ik ben mijn leve, Dat ik leve, Nu al moe.
Sus, sus Rosalinde sus en krijt niet meer
Troost u met de wille van den grooten Heer,
Peyst dat yder Mensch die Godt het leven gaf,
Eens moet sterven, En bederven, In het Graf.
‘k Dank u seer Leander dat gy in mijn smert,
Soekt te zijn den Trooster van mijn droevig hert,
Gy troost mijn met woorden, maer ik krijg daerom,
Mijn beminde, doode vriende, Niet weerom.
Is dat mijn trouwen dienst aen u behaeg,
Ick sal uwen Vader wesen soete Maegt,
Den Man daer men de Ouders om verlaeten moet,
Is u nader, Als u Vader, en u bloet.
Soetjes wat Leander meent gy dat een maegt,
Soo terstont tot ieder weder liefde draegt,
van de goede Iagers wort het wilt versoeijt:

Dat zich bangen, so laet vangen, Sonder moeyt.
Gy weet Rosalinde dat mijn hert u mint,
Meer als eenen Vader met sijn eygen kint,
Ick heb u verkooren voor mijn waerde vrou,
Rosalinde, mijn beminde, Geeft me u trou.
Gy kont sterck bewegen mijn jonk hert en zin,
Ick voel mijn genegen tot u wedermin,
U bevallig spreken is mijn hertjens dief,
'k Kies Leander, en geen ander, Voor mijn Lief.
Liefste als gy mijn u Trou zyt gevende,
Soo vergeet de dooden om de levende,
Bid God voor hun ziele, Maer en weet niet meer:
Als gy meugt nu, so verheugt u In den Heer.
Meer als eenig kind zyn ouders minne kan
Sal ik u beminnen mijnen lieven Man,
Wy zyn Bruyt en Bruygom, Wij zyn man en wijf,
Wy t' saem krielen, Met twee zielen, In een lijf.
Eer de tiende maendt sal sien de sonneschijn,
Sult gy hoop ik Moeder, en ick Vader zijn,
En so sult gy weder krijgen van den Heer,
Vader Moeder, Suster, Broeder, Wenscht gy meer.
Door u lieffelijke woorden so vol geest,
Keert mijn droevig sterf huys in een Bruylofs Feest,
Voor den soeten troost die gy mijn hert aendoet,
Keert mijn lijden, In verblijden, 't Suer in soet.

Een nieuw Lied, van de vreesselijeke moordenaer *Francoys wachtman*, die sijn eygen kindt en andere Menschen vlees heeft gegeten, en heeft binnen Dorsten zijn sententje ontfangen in 't Iaer. *1699.*

Stem: *Ach treurt met mijn, &c.*

*D*E wreetheyt kan ik naeuw verhalen,
Al wat mijn voor komt nu ter tijdt,

En dat geschiet is by West-falen,
Merckt och vrienden vry met blijdt,
Noyt dier gelijck,
Heeft men meer gehoort,
Men sou beyswijcke,
Als men het brengt voort,
Dees gruwelijcke Moort.
Francoys Wachtman is heen getreden,
Om te gaen doen zijn opset zwaer,
Aen 't Huys van de Heer Helm vrede,
Ende zijn wreedtheyt toonden daer,
Ginck hem vermoorde,
Wreed en opstinaet,
Hem niet bekoorde,
Als zijn boose daet,
Daer hy hem in toelaet.
Als hy hem 't leven had benomen,
Hout hem 't hoeft af seer verwoet,
Armen en Beenen sonder schroomen,
Heeft dat begraven opstaende voet,
Maer met het Lichaem
leeft hy wonder siet,
Als gy sult hooren,
Doorder in dit Liet,
Als van hem is geschiet.
Dat heeft hy doen al opgehangen,
Aen een Kromhout gelijck een Beest,
Besag het voor al sonder prangen,
Haelden het ingewant daer uyt meest,
En doen aen 't villen,
en de huyt daer of,
Liet het soo drogen,
En dagt om geen straf,
Dat hy beklagen mag.
Doen voorder aen stucken gehouwen,
En ingesouten seer met vlijt,
Ginck also voort sonder berouwen,
Ende geroockt in vreedigheyt,
Het vet gesmolten,
en gegeten fiet,
op brood gestreken,
Maeckten geen verdriet,
Sijn Vrou dit al aensiet.
Daer na heeft hy het vlees gegeten,
Daer hy selfs so had mee geleeft,
De wreedtheyt is niet uyt te meten,
Wat dit verwoedent Mensch bedreef,
Sijn Vrou verschrickt en,
Als sy dit siet aen,
Was vol gedagten,

Van dien wree Tyran,
Die ’t niet ter herten nam.
Zijn Vrou die hier so door verschrikten,
Die is verlost al van een Kint,
Daer hy zijn wreedtheyt mee aen schickten,
vermoorden het ook seer gezwind,
Ia oock gegeeten,
wat doet de wreedtheyt niet,
O Godt der Goden,
Die het al aensiet,
Gy kunt dit dulden niet.
Dit heeft hy alles klaer beleden,
op de Pijn-Banck in ’t openbaer,
De waerheyt tuygt daer van ook mede,
als hy aen wees de stucken daer,
Van de Heer Helm,
So zijn hooft als been,
En van de Armen,
Die hy al met een,
Begraven had gemeen.
Sijn Vonnis sal haest zyn gesproken,
Voor dees begaene Moordery,
Ende het quaet worden gewroke,
Al van het bloet van allebey
O Heer der Heeren,
Bewaert ons ook voort,
Dat wy dog leven,
Na u Heylig Woort:
En wy niet worden bekoort.

Aengenaem Mey-Liedt.

Stemme: *Besneeude Velde.*

*K*Omt nu gy menschen algelijcke,
Aenschout de soete Somer tijdt,
Die so lieffelijck tot ons komt kijken,
Met gulde stralen van sonne-schijn,
Die koude dagen die verjaget,
De soete somer komt ons by,
Met veele vrogten tot ons genugten,
Die Godt ons geeft al met de Mey.
Wilt gy pleysier en vermaeck aenschouwe,
Neemt u soete liefje al by der hant,
Spanceeren vroeg al door den douwe,
Daer sult gy sien aen alle kant,
De Koetjes grasen met melk beladen,

Al in de groene klaverwey,
Daer de Boertjes komen al sonder schrome
Halen de Melck al in de Mey.
Dan gaet eens na de Water-stroomen,
Daer sult gy sien de Eentjes klaer,
Al met de Swane groot en schoone,
Swemme sy daer in ’t openbaer:
En nemen vermake in ’t water sy knaken,
Elk al op syn tael so bly,
Daer sy vereeren den Heer der Heeren,
Loven den Schepper al in de Mey.
Aensien de Vogeltjens in de luchte,
Die zwieren onder de Hemel schoon,
De Nachtegael met bly genugten,
Singen met een soo schoone toon,
En gaen den Heer met sang vereeren,
Elk al op zijn Tael so bly:
Alle de beeste van minste en meeste;
Loven den schepper al in de Mey.
Men siet oock aen de duyn-kant komen,
Veel Hasen en Konyntjes goet,
Die den Iager al sonder schroomen,
Voor ’s menschen voetsel schieten moet,
Gaet dan met eenen wat verder treden,
Langes de zee kant met pleysier,
En wilt aenschouwen, sonder benouwen,
Alle de Vissertjes also fier.
Sy halen de Visjens so veer wilt hooren,
Al uyt de Zee voor ’s menschen spijs,
En nemens in de Krieltjes als vooren,
Dragen te koop voor arm en rijck,
komen te samen al sonder blamen,
Al in den Haeg en Delft goet,
En andere steede komen sy meede,
Koopt Cabbeljauw en Schellevis vers en soet.
Dan gaet met u liefje vermeyden,
Langes dees linden met vermaeek,
Dan siet gy aen de groene weyde,
Daer men de bloempjes in siet staen,
Cierlijck en schoon al voor ons oogen,
Tarwe en Rogge, Garst, Haver daer by,
En Erten, Boonen alle, soo schoone,

Dus looft den Schepper al in de Mey.
En nog soo veel andere dingen,
Die Godt ons geeft al in de Mey,
Tot ons vermaeck al sonderlingen,
Wy gingen sitten al in de wey,
En loofden den Heer met lof en eere,
Voor al sijn gaven meenigerley,
Laet ons dan paren en vreugde vergaren,
Nu samen in de groene Mey.

Een t' Samen-spraak, tusschen een Iongman en een Dochter.

Stemme: *Van Grambal.*

*A*Ch Liefste weest begroet,
Door u begaeftheyt schoone,
Die my dees torment aendoet,
Door dat Beelt,
Dat soo speelt,
In mijnen zin,
Om u soetste Herderin,
Mocht ick eens troost ontfaen,
Van u mijn welbeminde
Al mijn quelling was gedaen.
Ionghman die u gelooft,
Met al soete woorden,
Is van zyn verstant berooft,
Al u gevrey,
En u geschrey,
Iongmans loos,
Acht ik voor bedriegery,
Als gy my had in 't net
soud gy mijn laten zitten,
Ick was van mijn Eer ontset.
Och schoone Herderin,
Staeckt alde wreede woorden,
En stil u tens door de min,
Want gy zijt
daer ick na tracht,
Dag ende nacht,
Staet gy vast in mijnen sin,
Mogt ick eens troost ontfaen,
Van u myn welbeminde,
Al mijn quelling was gedaen.
Iongman mijn hert beswijkt,
Sou ik het mogen geloven,
Al de woorden die gy spreekt,
Want gy zyt,
Die den brant,
Door de Min,
Groeyen doet aen alle kant,
Daerom schencje ick u mijn Trouw,

Schoon Lief in bey myn armen,
Op geloften van ons Trouw.
Och alderschoonste Vrouw,
Ick neem u in bey mijn armen,
Op beloften van ons Trouw,
Nu is de tijdt vervult,

En de nut,
En de fleur,
En van droefheyt met een sier,
Nu is de uur en dag,
En ook den tijdt gekomen
Dat ick u lief omhelsen magh.
Sy dee doen haer beklag,
Met twee beweende oogen,
Doe sy voor sijn voeten lag,
En sy sey,
Meenigmael
met een tael,
Iongman kiest mijn voor u Slaef,
Dochter had gy daer opgelet,
Want al mijn schoon beloften
Sijn vergaen op het Pluymen Bedt.
Nu hebt ghy uwen wil,
Verkregen door schoone woorden,
Maer ick bid u zwygt dog stil,
Wat hebt gy dan,
Als gy mijn Eer
Hebt gebrocht,
In ’t gemeen voor alle Man,
Daer zijnder meer als gy,
Die soo worden bedroogen,
Soete Lief voegt u daer by.
O gy bedrieger vals,
Gy en hebt soo niet gesprooken,
Doe gy my viel om den hals,
Maer het was altijdt,
Lief ick bezwijck,
Door de min,
So ick geenen troost en win,
Maer het is te laet beklaegt,
Gy hebt mijn eer en schanden,
Onder uwen voet gebragt.
Staet op en krijt niet meer:
Ick sal u weer ontfermen;
En weer setten in u eer,
Daer is mijn hant,
Tot onderpant,
Treckt daer af,
Eenen Rinck van Diamant;
Verblijd u Ionge Maegt,
Van dees geluckige uren,
Dat wy samen zijn gepaert.
Oorlof dogters gelijck,
Wilt op u eer wel letten:
En gy Iongmans wie gy zijt,
Vry versint,
Eer gy begint,
En neemt geen eer,
Gaet daer gy het open vint:
Want als het is te laet,
Gy zijt ’er aen verbonden,
’t Zy van hoog of lage staet.

Een Nieu Lied van het eendragtig Verbondt der Vorsten die de rust in Europa willen bewaren, en yder by zijn regt stantvastig blijven.

Voys: ***Ick hoor Trommen en Trompetten.***

*S*A komt vroome Batavieren,
Dieder strijden voor het Lant,
Met u stercke Barieren,
Die den Eendragt hout in bant,
Komt wilt gelijck, Met William gaen strijden,
Hy sal u aen den Vyant wel geleyden,
En met ruste, Gaen verluste,
Nu u tot den strijt, Bereyt.
Een verbondt is nu gesloten,
Van veel Vorsten die met een,
Haer niet willen laten stooten,
Maer sy soecken saem gemeen,
Geheel de rust, Om samen te bewaren,
En Nederlant van onheyl en bezwaren,
In dit lijden, Met haer strijden,
By te staen in tijt, Met vlijt.
So dat samen is verbonden,
Den Keyser en Engelant,
En oock mee tot deser stonden,
Den koninck in Pruysen valiant
En oock het huys Lunenburg daer neven,
Als mee Keur Palts,
Heeft hem daer in begeve,
Komt wilt zwiere, Bataviere,
Ider als een Helt, in ’t velt.
De Zee Helden zijn seer moedig,
En ree voor den Ossiaen,
Oock veel Batavieren spoedig,
Sijn daer op in Zee gegaen,
Om haer moet,
En kloeckheyt te betoonen,
God wil haer met zijne zeegen bekroonen
Dat sy strijden deser tijden,
Voor haer Vaderlant, constant.
Engeland doet oock niet minder,
Ende spant sijn kragten aen,
Om malkander sonder hinder,
Met goet en bloet by te staen,
Waer op sig nu tien duysent man bereyde,
Om voor haer eer,

En Koning te gaen strijden,
Sullen komen sonder schroomen,
En soeken den Eys, Of prijs.
  Daer by eene magt van Schepen,
Stellen op Nephtunis Velt,
Die door kloeckheyt zijn vermreten,
Om tegen alle gewelt,
Van den Vyand het hooft te komen bieden,
En op de Plas haer niet sullen ontvlieden,
Maer haer schieten, en begieten,
Van Yser Kruyt en Loot staen bloot.
  In Italien is oock mede,
Nu den Keyser op de Been,
En veel Vorsten in die Stede:
Sijn met hem nu al gemeen,
Die van het zwaert
Met vreugt gorden aen ’t lijve,
Om met gewelt, gewelt weer te verdrijve;
Haer te haten, als Soldaten:
Voor haer vryheyt, altijt.
  Komt nu samen gy Romeynen,
Uyt Italien wijt geacht,
Wilt u daden doen verschijnen,
Met de Keyserlijke kragt,
Die u out regt en vryheyt sal bewaren,
Dat gy den roem daer van sult openbaren,
Wilt niet wagten, toont u kragten,
Eer gy wort verleyt, ’t Is tijdt.
  Siet veel duysenden Soldaten:
Komen mede na den Rhyn,
So wel Duytse als Crouwaten,
Om seer kloeck in ’t Velt te zijn:
Die hare kragt en moet wille betoonen,
En haer Vyant met stael sullen beloonen:
Want sy beyde, maer tot strijden
Dan sal haer lust, zijn geblust.
  Sa komt Brandenburgers machtig,
Met u Wapenen by een,
Die den lof hebt van so kragtig,
En het strijden ongemeen:
Als in voortijden seer veel is gebleeken,
En uwen roem en is nog niet versteeken,

Wilt u toonen, in Persoonen,
Als een Krijgshelt, in ’t Velt.
   En gy Lunenburgse helden,
Die tot strijden zijt gewent,
Komt u toonen kloeck ten velden,
Toont dat men u Standaert kent,
En uwen lof altijt sal konnen melden,
Waer voor men sal u eenen prijs vergelden,
Komt seer spoedig , En kloeckmoedig
Wilt u Vyant slaen, Valt aen.
   d’ Edel Palts die smelt van rouwe,
Dat haer heeft so lang gedruckt,
Veel ellende en benouwe,
En haer regten gants ontruckt,
Komt nu gelijk wilt uwe regt weer halen,
En drijven saem den Vyant uyt u palen,
Wilt aenkomen, Sonder schroomen,
Yder als een Helt, te velt.
   Komt Hollanders kloeck ten velden,
Met mortieren en Canon,
En met uwe Strijd-baer Helden:
Toont u magt de werelt om:
Gy zijt genaemt de oude Batavieren,
Toont dat gy zijt een schrick met u Baniere:
Komt gy Zeeuwen, Mee als Leeuwen,
Op Nephtunis velt, Gestelt.
   So te Water als te Lande,
Sijn u daden hoog geroemt,
Selfs aen de Moorse stranden,
Wert gy Helden daer genoemt,
Wel aen gelijck die nu den Oorlog kiese,
Hollanders Zeeuwe kloeckmoedige Vriese,
Komt gelijcke: Wilt niet wijcke,
Voor geen Vyants magt, Of kragt.

Minne-Klacht.

Op een aengename Voys.

*B*Esneude velden gevlogten Boomen,
Aenhoort de klagte die ick hier stort,
Ruysende beken vlietende stroomen,
Voor een die mijn tot klagen port,
Hemels blaeuw met u glinsterende flonken
Ach Silver Maen verduystert u glans,
Voor een die in de liefde leyt verdronken,
Ach Cupido hoe quest gy de Mans.
‘t Is nu geleden maer weynig dagen,
Mijn oog viel op een Venus beelt,
Sedert dien tijdt so heb ick gedragen,
Een smert die mijn gestadig speelt,
Door al mijn sinnen en mijn gedachten,
Ach ach hoe salter met mijnder nog gaen
Sal ick der noch langer moeten wagten,
Eer dat de vloet droogt van al mijn getraen.
Die snagts als Febus gulden stralen,
Gedoocken zijn in de Osiaen,
Quam sy my in mijn sinne male,
Daer ik lag op het dons der zwaen,
Morfus die komt mijn gestadig ontrusten,
En stelt mijn voor haer Venus portret,

Slapende ben ick verdroncken in lusten,
Maer wacker zijnde alleenig op ’t bedt.
Ach mijn Godin ick heb uwe toeren,
Op mijn geladen door mal gezwier,
Ik roemde geen Godheyt was oyt geboren,

Die mijn ontsteeken kon in minne-vier,
Maer laes mijn dwase suffernijen,
Die zijnder gesmolten als was voor ’t vier,
Gy doet mijn door u son so hoog bestrijen,
Dat ick moet roepen al om quartier.
Genade, genade kleyn Venus-zoontje,
Aensiet mijn zwackheyt en dapper wigt,
Ik sal voor Diana vlegten een Kroontje,
En de Muse doen maken een gedigt,
Ter eeren van haer medogend oogen,
Dat sy mijn verlost heeft uyt dees pijn,
Ick sal voortaen naer-al mijn vermogen,
U eeuwig danckbaerheyt schuldig zijn.

Beklag Liedt van den Herder Piramus, over sijn Herderinne Thisbe.

Stemme: *O dag, o blyden dag.*

O Hemel hoort mijn klacht eer ick moet sterve,
Al om een schoon Godin die ik moet derve,
Ik soek haer over al,
Wie ofmy troosten sal,
In mijn droeve sucht
En groote ongenucht.
Den Boom daer ikse vont,Vol van genugten,
Die brogt ons voort, De aengenaemste vrugten,
De tackjens sag men staen,
Met Roosjens zwaer belaen,
En daer wy in het groen,
Ons Schaapjens gingen voen.
Sy is by een Fonteyn mijn gaen ontlopen,
So dat voor mijn eylaes niet staet te hopen,
Als kermen en verdriet,
Maer sy en hoort mijn niet,
En lacht om mijn gevley,
En over groot geschrey.
Wel waerom of ick sucht,
En droevig klage
’t Schijnt datse in mijn heeft niet veel behage
Ik en geloof niet meer,
De jonge Dochters teer,

Want zijn van binne niet,
Als mense buyten siet.
Met mijne degen dan, Wil ik mijn doorsteke,
En sal die smert met mijn eygen doodt wreke,
Adjeu dan wreede Maegt,
Die een ander behaegt,
Ick sterf om u de doodt,
Om dat gy my verstoot.
En so heeft Pyramus zijn lijf verslonde
Sijn doode Lichaem heeft zijn Lief gevonde
Al by die schoone boom,
Daer sy docht wellekoom,
Te zijn al by haer Lief,
Maer ley daer kout en stijf.
Thisbe.
O Dag, o blijden dagh, Ick heb gevonde,
Mijn lief daer ik doortrou aen ben verbonde
Mijn Herder Pyramis,
Sie ick daer slapen is,
En rust wat op zijn hand,
Al aen de Waterkant.
Ick wil hem niet verstoore in zijn slape,
Hy is vermoeyt en gaet om rust te rape,
Slaept Herder slaept gerust,
Tot dat gy uwen lust,
Sult hebben door gebragt,
Al waert den heelen nagt.
Ick wil terwijl mijn schaepjens noch gaen weyde,
Maer wacker maken eer ik van hem scheyde
O Hemel ’t dient beschreyt,
Mijn dunckt dat hy doodt leyt,
Al by die schoonen Boom,
Daer ’t bloet leyt als een stroom.
Cupido gy hebt zijn hert en ziel bedorven,
Door Minnebrandt alleen is hy gestorven,
Daer leyt zijn edel bloet,
Gestort onder de de voet,
Ick beef, ick schrick, en schroom,
Als ick genaeck den Boom.
O boom o schoonder boom vol van genugte,

Geen wonder dat gy draegt so schoone vrugte,
Hy die besproeyt nu is,
Met ’t bloet van Pyramis,
Ontfangt oock door de min,
’t bloedt van zijn Herderin.
‘k Wil met zijn degen mijn nu ook doorsteke
Ick wil zijn doot nu met de mijne wreecke,
En schrijven op ons graf,
Met groote letters af,
Herder en Herderin,
Gestorven door de Min.
Spiegelt u Iongmans en Dogters te gare,
Stelt geen tijt uyt om met u Lief te pare,
Hebt gy malkaer bemint,
So trout dan oock gezwint,
Want door ’t langh wagten snoot,
Raeckt meenig aen zijn doodt.

Een droevig Af-scheyt van twee jonge Lieden die malkander seer beminde.

Op een schoone nieuwe Voys.

Dochter.
*V*Erlaet gy mijn verheve ziel,
Kiest gy voor ’t pleyn de woeste baren,
Vertrouwt u op geen zwacke kiel,
Den doel van duysenden gevaren,
Eylaes wat droeve smert,
Als ick u missen moet,
Gevoel ick aen mijn hert,
Nu ik u missen moet,
Ick sterf in liefde gloet.

Ionckman.
’t Is waer ick verlaet het Vaderlant,
En u mijn Lief mijn tweede leven,
Maer oordeelt niet mijn waerde pant,
Dat u Minnaer u sal begeven,
Al treckt mijn lijf op zee,
’t Is maer de helft van my,
Mijn ziel en reyst niet mee,
Al treckt mijn lijf op zee,
’t Is maer de helft van my,
Mijn liefde blijft u by.

Dogt.
Maer laes mijn sugjes zijn om niet
De windt vervoert u uyt mijn oogen,
Ick mis u Lief u ziels verdriet,
Ag ag hoe vind ik mijn bedroogen,
Of dunckt u mijn gelaet,
Soo schoon niet was als eer,
Verkeert u min in haet,
Of dunck u mijn gelaet,
Veel schoonder was wel eer,
’t Geschiede nimmermeer.

Ionckman.
Mijn waerde schoon de Winden my,
Uyt u gesigte weg doe vliegen,
So straffen my de Goden vry,
Indien ick u soeck te bedriegen,
Gelooft dan daer niet an,
Dat oyt mijn trouwe Min,
In haet veranderen kan,
Gelooft dan daer niet an,
Dat oyt mijn trouwe Min,
Sal wijcken uyt mijn sin.

Dogt.
Ick sal aen uwe syde staen,

In tijdt van storm en Oorlogs-vlagen,
En met u door den Vyant slaen,
Om d'ondruckte t' onderschragen,
Mijn hert dat kermt en sugt,
't Zwerft met u door de Zee,
Als Vogelen in de lugt,
Mijn hert dat kermt en sugt,
't Zwerft met u door de Zee,
Ag keert en neemt my mee.

Ionckman.
Ag Engel staekt dog uwen rouw,
En wilt u tranen maer af drogen,
Ick sal u eeuwig zijn getrouw,
En so ras als ick heb vermogen,
Sal ick weer by u zijn,
Geeft mijn dan voor 't afscheyt,
Een kus nog liefste mijn,
ik sal haest by u zijn
Ick bid u niet meer schreyt,
Of al mijn moet die eynt.

Dochter.
Eylaes daer is een droeve kus,
Wel haestig voor het lest gegeven,
En vrees dat ick u die aldus,
Nu oock sal geven voor u leven,
Och Lief mijn waerde pant,
Mijn hert dat breekt aen stuk,
Ick sal raken van kant,
So ras gy zijt van Lant,
Mijn hert dat breekt aen stuk,
Laet gy mijn in den druck.

Ionckman.
O hart en droevig scheyden dan,
Dat ick u sal moeten verlaten,
Ach troost u maer so veel gy kan,
En neemt den Hemel tot u baten,
En schoon dat door den noot,
Als ick nu van u vliet,
Mijn overviel de doodt,
So denckt die harde stoot,
Door Godes wil geschiet,
En namaels weder siet.

Dogt.
Wel gaet dan in des Heeren naem,

Ick hoop hy sal u Leydsman wesen,
En draegt u over al bequaem
Ick sal my toonen als voor desen,
Altijt in liefde trouw,
So lang gy van my zijt,
Adieu mijn Engel nou,
Ick sal u zijn getrou,
Tot dat de doodt ons scheyt,
Adieu in eeuwigheyt.

Ionckman.
Vaer wel mijn Lief ick sal midden in,
Het Oorlogs-vier hier op vertrouwen,
Dat mijn de gunst van mijn Godin,
In ’t grootst gevaer wel kan behouwen,
Mijn Engel weent niet meer,
Ag staeck u droef gesugt,
U Minnaer keert haest weer,
Mijn Engel weent niet meer,
Ag staeckt u droef gesugt,
Eer my de Ziel ontvlugt.

Samenspraek tussen een Herder en een Herderin.

Voys *Aurora brengt, &c.*

*R*Yst uyt den slaep schoon Herderin,
Aurora is aen ’t dagen,

Komt treedt met behagen,

Lief ten velde in,
ons Schaepjes die gaen grasen,
Langs de klaver-wey,
Treedet al met behagen
In dit groene kleyn,
Lief Herderinne reys.

Herderinne.
Wie hoor ick voor mijn Deurtje staen,
Die so droevig komt klagen,
Minnaer met behagen,
Laet mijn ruste maer,
Mijn Schaepjes zijn nog stille,
Samen in het Kot,
Philander laet u Minne,
Gy hout mijn de Sot,
Daerom dog niet meer spot.

Herder.
Och waerde schoonste Flora,
't Is u Herder Philander,
Gaen wy met malkander,
Langs de Groene Laen,
Schoon Liefde Sonne schijnet,
Van u soet gesigt,
De Nagt die is verdwijnet,
Siet het Morgen-ligt,
Schijnt schoon in mijn gesigt.
Aenschouwt ons Vee al in dit dal,
Dat so vrolijk komt springen,
Lief laet u stem singen,
met een bly geschal,
De Soete Sonne-stralen,
Komen nu so bly,
sy ligten 't Aertrijck klare,
Met so blijden schijn,
Lief Herderinne fijn.

Harderinne.
Al langs de Linden schoon en groen,
Daer aen de Water–beecken,
Daer sal ick u spreken,
Herder al so koen,
Daer meugt gy mijn verblijden,
Aen de Linden schoon,
Want al u soete vlyen,
Herder al so schoon,
Verheugen mijn Persoon.

Herder.
Wat groote vreugt is dat voor mijn,
Dat mijn beminde Herderine,
't Velt sal komen inne,
By haer Herder sijn,
Ick verwagt u met vreugde,
Edele maget schoon,
En dat in eer en deugde,
Og Flora soo schoon,
Mijn Liefste Bruydt ydoon.

Herderinne.
Laet mijn Lammeren uyt de Stal,
En laetse vast gaen speelen,
En malkander streelen,
In dit groene dal,
Dan sullen wy gaen paren,
En dat uyt liefde soet,
En so te saem vergaren,
Philander Herder goet,
In Eer en deugde soet.

Herder.
Ick danck u waerde Herdernin,
Uyt Liefde voor u trouwe,
Overschoone Vrouwe,
Waaerde Engelin,
Dat ick u lief mag trouwen,
Edele Herderin,
De Trouw sal u niet rouwen,
Och mijn schoon Godin,
Ick anders niemant min.

Besluyt.
Komt Herders en Herderinne goet,
Vlegt nu een Kroon vol eere,
Voor die maget teere,
En vlegt een krans van bloemen,
Voor die jongen spruyt,
Mijn schoonste Herderinne,
Die is nu mijn Bruyt,
Roept het vry overluyt.

Een nieuw Lied van een Engelse Iuffrouw die door een Dans-Meester is verleyt en vermoort.

Stem *Roem-waerde Herderin.*

*D*E Liefde die is blint,
Gelijck als hier sal blijcken,
Van de practijken,
van een snoode quant,
Die met een Edel Daem trekt uyt het lant,
Ia heeft met zijn praet geleyt,
Dat sy hem toont alle genegentheyt,
Van wederminne,
Sonder versinne,
Al in eerbaerheyt.
Sy was stil heen gegaen,
Van Vader en van Moeder,
Suster en Broeder,
En de Vrienden al,
Gaet sy verlaten tot haer ongeval,
En trecken samen uyt het Landt,
Tot haer oneer en door de vrienden schant,
En daer beneeve,
So neemt sy meede,
Gout en Diamant.
Sy komen in Zeelant,
By Domburg wilt weten,
Al na den eeten,
Seyt hy tot de Weert,
Is hier geen plaets daer gy ons bey Logeert,
Op dat wy rusten van de reys,

Beschickt ons wel gy sult hebben u prijs,
Men sal u loonen,
Met goude Kroonen,
En wat gy ons eyst.
Sijn Lief was in haer rust,
Heeft haer tot slaep begeven,
En daer beneven,
Heeft sy haer betrout,
Op hem waer in de Liefde was verflout
Want in sijn hert was valsigheyt,
En heeft het op een Moort dog toegeleyt,
Als is gebleken,
Maer van het teecken,
Tot den Hemel schreyt.
Als sy was in den slaep,
In ’t midden van haer rusten,
Niet haer ontlusten,
Als dien vals Minnaer,
Die sig met wreedtheyt toonde tegen haer,
En neemt een Mes seer opstinaet,
Ende vermoorden haer op heter daet,
In plaats van Minnen,
Sonder versinnen,
Is ’t een Moordenaer.
Hy gaet dan haestig heen,
Pakt Gout ende Iuweelen,
Neemt tot sijn deele.
Alles van haer mee,
Dat in het kleyn voor hem lag op die stee,
Verlaet dan Zeelant metter haest,
Die Moordenaer en schijnt niet eens verbaest
Maer gaet aen ’t vlugten,
Sonder genugten,
Sport hem op het naest.
Daer leyt dat Edel bloet
Ontrooft van goet en leven,
En daer beneven,
Van niemant bekent,
Die haer aensiet in desen groot elent,
Sy leyt hier in haer bloet versmoort,
Siet wat de dwalende liefde brengt voort,
Niet als dan klagten,
Die noyt versagten,
En saeck noyt meer gehoort.
Oorlof gy Iuffers al,
Laet dit u gaen ter herten,
Dees droeve smerte,
Van de Minne-gloet,
Die hier int eynt so bitter heeft gevoet,
Maer siet de liefde die is blint,
Als is gebleken aen dit Edel kint,
Gy meugt wel minne,
Maer eerst versinne,
Voor dat gy begint.

Af-scheyt Lied van de Soldaten.

Voys: *Van Mieke stout.*

*W*Eest nu verblijt,
Soldaten van Oranje,
Den Koninck van Brittanje,
Maeckt hem weer bereyt,
Dat gy sult trecken gaen,
Na de Revu hoort aen,
Al op de Moocker-Heyde
Sult op kampreren gaen.
Hebt gy een Lief,
Minnaers wilt haer vertoosten,
Dat sy haer u an verpoosten,
En dat tot wedersiens,
Al gade gy van kant,
Gy treckt niet uyt het lant,
Gy Meysjes als de vroomen,
Hout u maer valjant.
Als wy daer zijn,
So sullen wy u schrijven
Hoe lang dat wy daer blyven,
Alderliefste mijn,
Schoon kindt hout goede moet
Wy sullen metter spoet,
In kort hier weder komen,
Hoorje Meysjes soet.
Men siet van alle kant,
Veel Ruyters en Soldaten,
Met duytse en Krawaten,
Komen heel valjant,
Die gaen na de Revu;
Seggen haer Lief adieu,
Schoon Lief laet ons eens drincken,
De gesontheyt nu.
Men siet voorwaer,
De neering daer bedrijven,
De Marcke-Tenters met haer wijven,
Staen te samen klaer ,
Met Brandewijn en Taeback,
Ienever en Krack,
Daer mee siet mense loopen,
Soo den heelen dag.
Men speelt op de Trom,
Velt-Fluyten en Schermeijen,

Dat men daer gaet verbeijden,
En op de Bason,
Wie sou niet zijn verheugt,
Over de groote vreugt,
Noyt meer siet men den Koning,
Daer vol eer en deugt.
Gy Meysjes fier,
Voort laest laet ons eens zwieren,
Gelijck de Venus dieren,
Nemen ons pleysier,
De vreught hebt gy gehadt,
Gy hebt geproeft van dat,
Lustig hebt gy gegeten,
De Soldaten Pap.
Adieu Annemie,
Margrietje en Pierijntje,
Antonet en Franzijntje,
Hout het maer voor lief,
Neemt maer courasie aen,
Liesabeth en Anna,
Wy sullen haest weer komen,
Tot ons vermaeck.
Als wy hier zijn,
Schoon lief ick sal u trouwen,
Bruyloft en Kraem-mael houwen,
Weest dan maer verblijt,
Wy sullen vrolijck zijn,
Met Bier en Brandewijn,
Meysjes neemt goe courasie,
Met u Kintje kleyn.
Adieu Berg-op Zoom,
Breda en Bos verheven,
De Graef daer toe Nimwegen,
Arem tot sijn loon,
Adieu gy meysies jent,
Wy krijgen ons patent,
Na de Revu te recken,
Op het Campement.

Een aerdige klugt van een Iuffrouw die haer meyis Vrijer troude.

Stem: *Van den Bedelaer.*

*W*El Margriet ick moet u vragen,
Ik heb dees voorleden dagen,
U sien kouten aen de deur,
Hebt gy eenen Serviteur,
't Was een gasje fraey van leden,
En van aensigt wel besneden,
Niet te kort of niet te lang,
Daer by eenen Heere gang.
Maer Iuffrouw ick ben verslagen
Dat gy my dit komt te vragen,
Wilt mijn reden wel verstaen,
't Is mijn om de Man gedaen,
Snagts en kan ick qualijck slapen,
So met geeuwen als met gapen,
Ick sugt en dugt met angst en pijn,
Al om eens getrout te zijn.
Iuffrouw sprack met groot bezware,
Ick ben nu al twintig Iaere,
Ia Margriet gelooft het vry,
Ick ly meer verdriet als gy,
Want mijn hert is vol gebreke,
Duysent tranen laet ick leke,
En dat is mijn meeste spijt,

Om dat gy nu wort gevrijt.
Ik en had noyt blijder dage,
Sey Margriet met goet behage,
Al mijn droefheyt ben ick quijt,
Sint dat ick wierde gevrijt
Hy noemt mijn sijn uytverkooren,
Ik moet maken eenen thooren,
En dat oock van stonden aen,
't Is een kans om gaey te staen.
De Iuffrou met valsche sinne,
Sey Margriet mijn goe vriendinne,
Laet mijn t' avont voor u gaen,
't Is maer om de klugt gedaen,
Maer ick sal u niet beletten,
Mijn droefheyt moet ik wat versette,
En Margriet was wel te vree,
Hoort eens wat de Iuffrouw dee.
Sy ginck haer terstont blankette,
En een Fontanje opsette,
Van de alderschoonste kant,
Aen den hals een Diamant,
Dese Iongman quam weer heden,
Met den avont aengetreden,
En sy had Margriet hoort aen,
Om een bootschap laten gaen.
Vrient gy moet u niet bedroeven,
Wilt by my een weynig toeven,
Sprack Iuffrou met bly aenschijn,
Wensch gy om getrout te zijn,
Wilt u saeck vry openbare,
En laet gy ons dienstmaegt vare,
Ick heb nog gelt en goet voor ouw,
Kiest gy my voor u Huysvrouw.
Dese Knegt was seer verwondert,
Als of het zwinters had gedondert:
Vroegden haer met woorden soet,
Iuffrouw hout gy dat voor goet,
Dat gy my soud willen trouwen,
Ick souw u in waerden houwen,
Als of gy waer een Konings kindt,
So soud gy van my zijn gedient.
Daer moogt gy gerust op slapen,

En gaet vast op mijne saken,
Daer zijn tien pistolen gout,
Maer gy moet niet zijn benout,
Komt gy aen den dag van morgen,
Buyten de Stadt sonder sorge,
De Knegt ging deur doen quam Margriet,
En sy vont haren Vrijer niet.
De nagt was deur na behagen,
Sy huerden samen daen een Wagen,
Dese knegt met Iuffrouw denckt,
Reeden t' saem na Purmerent,
Daer sy zijn in trou verbonden,
Eenen Brief wiert strack gesonden,
Aen Grammert op t' selfde pas,
Die hy voor Grietjes oogen las.
Daen begonst Margriet te zweeren,
Dat ick mijn eens mogt verweeren,
Om dat duyvels boos bedrijf,
Ik sou vegten lijf om lijf,
Maer nu weet ick niet te maken,
Om aen een Vryer te geraken,
Ik hadt al een schoone gast,
Maer Iuffrouw heeft hem my verrast.
Oorlof meysjes voor het leste,
Ick raedt u altemael ten beste,
Vrydt u een Knegje getrou,
Segt het niet tegen Iuffrouw,
So en komt gy in geen bezwaren,
Gelijck margriet hier is gevaren,
Swijgt dog stil en niet en klapt,
So wort u Vryer niet ontsnapt.

Een t' Samen-spraeck, tusschen Krelis en Marijtje van Oost zanen.

Op een soete Voys.

Krelis.
*G*Oeden avont Marijtje van Oostzanen,
Ick heb jou Moeyje laest gefryt,
Ick moet het sourend gaen verhalen,
Wilt gy mijn Lief zijn dicke vette bolle Meit,
Ick sal jou schencken Bacchus tranen,
Doet mijn maer in 't kort bescheyt.
Mar. Wel Krelis ben gy buyte Sinne,

En wat slaet gy uyt voor praet,
En wilt so haestig niet beginne,
Versint mijn alderliefste soet jonge maet,
En wilt u eerst ter deeg berade,
Eer dat gy met mijn aen gaet.

Krelis.
Wel Marytje het zijnder geen grillen,
Want gy bent so braven Meyt,
Met een paer dicke vette volle bille,
Die van haer Mortje noch wat heyt,
Ik moet jou ook eens gaen verhalen,
Waer mijn vaertjes goet al leyt.

Krelis.
Ick heb mijn Vaertjes beste kleeren,
En drie stuyvers en een duyt,
Daer toe heb ik een manteltje met eeren,
Om soo te komen by so een soete lieve jonge Bruyt,
Ick zweer ick sal jou wel stoffeeren,
Ick heb mijn Vaertjes goet voor uyt.

Marretje.
Wel Krelis wel gy sout mijn wel bekooren,
En dat al door jou groote goet,
Ick moet jou oock eens laten hooren,
Ik heb ook voor uyt mijn moertjes goet,
Ik heb een Ezel met lange ooren,
Die ons altijd dienen moet.

Marretje.
Ik heb mijn Kalfjes ter Weyden,
En een Sog die werpen sal,
Ik heb mijn Schaepjes aen der heyden,
En nog een grooten hont op onsen stal,
Die als wy zijn met ons beyden,
Die ons wel beschutten sal.

Marretje.
Ik heb mijn potten en mijn pannen,
En een zije speck al in de schou;
Ik heb mijn henne en mijn hanen,
En mijn twee hamme zijn alleen voor jou
Ik heb mijn Eende en twee Zwanen.
Eee een nieuwe Melck mouw.

Krelis.
Wel Marijtje wy zijn rijcke lieden,
Leggen wy ons goetje by malkaer,
Ik zweer ik sal u van avont eens soene,
Want wy zijn dat soete lieve jonge paer,
Wy sullen van avont mosseltjes kruijen,
Met de armtjes door malkaer.

Een nieuw Herders Liedt.

Op een aengename Voys.

*I*K quam lestmael aen een soo klaer Fonteyntje,
Daer vont ik een Herderinnetje staen,
Haer oogjes na den Hemel slaen,
Riepen, o Heer, wat doet de liefde pijne,
Isser niet eene Herder ontrent,
Dieder mijn treurig hert bemint.
Ik sprak tot haer mijn soete Herderinne,
Siet ik Offer u mijn Hert,
Gy zijt de oorsaek van de smert,
U lief oorsaek al van dese pijne,
Siet ik ben uwen getrouwen Vrint,
Dieder mijn treurig hert bemint.
Wilt gy verlost zijn van dese pijne,
Ick sal uwen helper zijn,
Te samen op een medecijn,
Sy en mackten daer geen stuere minne,
Sy begon mijn jonck hertje te ontfaen,
Nu van desen stonden aen.
Sy en gevoelde noyt so groote pijne,
Ik sprack tot haer in soetigheyt,
O Lief liefste zijt de smert de oorsaeck,
Al van de liefde pijne die ick heb,
Waer mee ick u ‘er troosten sal,
Dat u jonck hert genese sal.

Beklag-Liedt van den bedrogen Oostenies-vaerder.

Stem: *Hoor je me niet.*

*B*En ick nu niet wel gebruyt,
Hoorje me niet,

Mijn gelt is op tot eenen duyt,
Door het smeeren, En het teeren,
En met meysjes te verkeeren,
Hoorje me niet, Sieje me niet,
Mijn gelt is is op tot mijn verdriet.
Ik quam uyt Oostindes Landt,
Hoorje me niet,
Ik had twee ringen aen mijn hant,
En mijn kleere, Als een Heere,
Was van zije op en neere,
Hoorje, &c.
En acht hondert gulden aen gelt,
Hoorje me niet,
Die wierden my hier tot getelt,
‘k Dacht voorwaere dat ick daere
Van konst leve wel twee Iaere,
Hoorje, &c.
Wel wat seg ik van twee jaer,
Hoorje me niet,
Och was het nog twee maenden maer,
Dan hadt ik vroome, Sonder schroome,
Naer Inje weer konne kome:
Hoorje &c.
Maer nu sit ik in de noot,
Hoorje me niet,
Ik heb geen kle[...]e gelt nog broot:
Och mijn pande, ’t Is een schande,
Zijn nu in de Hoere hande:
Hoorje, &c.
‘k Heb nu drie dagen geweest,
Hoorje me niet,
Al in de Beyer soo men siet,
Daer ginck slapen ende eeten,
Maer ben daer weer uyt gesmeeten:
Hoorje, &c.
Waer drommel sal ik nu heenen gaen,
Hoorje me niet
Mogt ik in ’t warme Lant weer staen;
Och Oostinje, Ik beminje,
‘k Sal niet rusten voor ik vinje,
Hoorje, &c.
Och Zielverkooper goede Man,
Hoorje me niet,

Hellipt mijn aenden dienst weer an,
Ik sal snaere, Voor u vaere,
Al wat het twee of drie Iaere,
Hoorje, &c.
De Hoertjes zijn in Inje kant,
Hoorje me niet,
Sy geven ringen aen u hant,
Sije kleere, Naer begeere,
Als gy haer kunt caresseeren,
Hoorje, &c.
Maer de Hoeren hier te Landt,
Hoorje me niet,
Die plucken u aen alle kant,
Als ik hede, Hier voer mede,
Daer sy my schier naeckt ontklede,
Hoorje, &c.
Want als sy hebben u buyt,
Hoorje me niet,
So lachgen sy u dan nog uyt,
En de Waerden, Daer na aerden,
Als sy maer u gelt aenvaerde,
Hoorje &c.
Oorlof Matroosen te gaer,
Hoorje me niet,
Neemt u geldt dog wel beter waer,
Laet de Hoeren, U niet loeren,
Maer houtse onder u snoeren,
Hoorje me niet, Sieje me niet,
Mijn geldt is op tot mijn verdriet.

Een vermakelijke Klucht, van een Dochter die haer in ’t Spinhuys, voor het Werelts pleysier moet vermaken.

Op een Nieuwe Voys.

*W*El Mieke stout,
Gy hebt u tijdt versleeten,
En door de Min vergeeten,
’t Welk u soo rout,
Dat gy van desen post,

Dat heeft u van u leven,
So men hier nu vint beschreven,
Menigen traen gekost.
Wat droevig kruys,
Ellende en wat plagen,
Moet gy nu al verdragen,
Al in dat Tugthuys,
Want Water en droog Broodt,
Dat krijgt gy in den noot,
Om uwen dorst te laven,
En nog werken alle dagen,
Met veel honger groot.
Ist niet een pijn,
Dat gy voor u pleysier,
Daer gy so plagt te zwieren,
Met de minnaers fijn,
Want allen uwen sin,
Dat treckt u tot de min:
Dien gy nu al moet derven,
Gy sult nog van droefheyt sterven,
Mijn schoon Engelin.
Den soeten tijt,
Die u Ionck hert dee branden,
Die hebt gy nu voor handen,
Denckt eens wat een spijt,
U Ionge Ieugt vergaet,
In desen droeven staet,
So dat nog lanck moet dueren,
So sult gy door al het treuren,
Worden disperaet.
Gy Meysjen fijn,
Gy moet de straf nu dragen,
Dat gy waert alle dagen,
Droncken als een zwijn,
En trecken van de min,
Dats voor u quaet begin,
‘k En kan u niet beklagen,
Gy moet u Kruysken dragen,
O gy vuyle Filin.
Gy plagt te zijn,
Alle daeg in Venus schoole,
Met Bassen en Fiolen,

In den koelen Wijn,
Nu gy ellendig dier,
Zit hier sonder pleysier,
Gy plagt te dommineeren,
Als een Iuffrouw te flinckeeren,
En naemt uwen zwier.
Nu sit gy daer,
In het Spin-huys gevangen,
Met Tranen op de wangen,
En maeckt groot misbaer,
En dat door minne-spel,
Dat u aenstont seer wel,
Dat moet gy nu verlaten:
En het zwieren langs de straten,
Met een groot gequel.
Oorlof nu siet,
men sal u hier nog vinden,
Voor u en zijn geen Vrinden,
Het is al om niet,
Het is met u gedaen,
Gy moet u vuyl Lichaem,
In droef heyt en ellende,
Waer dat gy u nu wilt wenden,
Hier verslijten gaen.

Een nieuw Kluchtig Liede, van Cupidoos Vryery en Bruyloft.

Stem: *Wat ister grooter vreugt &c.*

Princes.
*C*Upido Godt van de Min,
Komt gy in,
Sonder u eens te vertoonen,
Aensiet gy dan geene kragt,
Wie gy toont al uwe magt,
Sonder yemant te verschoone.

Cupido.
Wel Princes wilt dog niet vlien
Ik kan gebien,
Selfs de Goden die daer zweven,
Ik heb Medea de Godin,
Heel doen smelten in de Min,
En ook Iason wel doen beven.
P. Hoe gy dicke poesel Goon,
Gy zijt schoon,
Met u klaerstralende oogen,

An siet mijn nederigheyt,
En die hier ootmoedig leyt,
Cupido ey hebt meedoogen.
C. Neen daer ick mijn pijl opschiet,
Of by vliet,
't Moet voor mijne kragten buygen,
Kleyn of groot magtig van van staet,
Sy zijn al in eene graet,
De Godin sullent soo getuygen.
P. Siet mijn Boesem is geraekt,
't Hert dat blaeckt,
Cupido is daer in gesoncken,
Komt hier Phebus of Diaen,
Wilt mijn met u kragt bystaen,
Of ick wort van Minne droncken.
C. Hoe Princes wilt houden maet,
Na uw staet,
Siet mijn Boog en scherpe Pijlen,
Die blincken van de Minne glans,
Ende prickelen altans,
Geen Vogel en kanse ontseylen.
P. Circe met u Toverkonst,
Biet mijn gonst,
Wilt uwe kragten in spannen,
Ach het is hier een goochel-spel,
Dat mijn so stelt in 't gequel,
Cupido sal mijn vermannen.

Cupido
Neen Princes geen Tovery,
Komt u by,
Maer de wel-suyvere minne,
Dat nog sit in 't jeugdig bloet,
En een Kluysenaer geeft moet,
Sonder hem eens te versinne.

Princes.
Cupido 'k omhels u kragt,
En u magt,
Noyt spot ick meer met de Goden,
O gy zijt mijn een lief Kint,
En van de Goden selfs bemint,
Den Hemel heeft het u geboden.
Ick sal mijn na u wil en sin,
Geven in,
En gy sult aen mijn bespeuren,

Eene vreugt van Minne-gloet,
Daer een Braef om treuren moet,
En hem noyt en sal gebeuren.

Cupido,
Ick ben naeckt en sonder wat,
Niet als dat,
Pijl en Boog zijn minne schigten,
Dat is voor mijn Princes,
En mijn Engel en Matres,
Sa Goden wilt nu voor mijn zwigten.
Komt Godinne al met een,
Vlegt gemeen,
Een Krans van Lauw'rn en Olyven,
En versiert ons Bruyloft-Feest,
Komt Godinne onbevreest,
Hemel en Aerd' wilt vreugt bedrijven.
Na-galm. Cupido is Bruydegom,
Blaest alom,
Met Basuynen en Trompetten,
Apollo heeft dit so geplant,
Pallas gaf hem het verstant,
Na Iupitters groote wetten.
Phebus uyt zijn gulden Troon,
Roept [...] Goon,
Dat sy vreugde sullen maken,
En belast Mercurius snel,
Dat hy sal op zijn bevel
Orpheus Pijpen hooren kraken.

Een Nieu Liedt, van een Ionkman en een jonge dogter.

Stem: *Als 't beg.*

*I*Ck kreeg laest in mijn gemoet,
Om mijn wat te vertreden,
Een aerdig Meysje soet,
Was hups en fraey van Leden,
Ick sprack haer toe, En sy sag mijn so veranderlijck aen,
En ick vraegde of sy met mijn wou gaen.
Sy scheen terstont bereyt,
En was daer mee te vreede,
Sy heeft niet lang,
En sprak met soete reden,
Uyt wandelen te gaen, Hier buyten in 't groene Velt,
Al waer hy zijn sinnen op haer had gestelt,

Sy gingen hant aen handt,
Al langs de groene wegen,
Digt aen een waterkant,
Is ’t Meysje neer gesegen,
Want siet hier leyt, Ontbonden onsen stryt,
Wagt toe dat gy u wel dapper quijt.
Hy trock sijn kort geweer,
Hy heeft haer schilt gegeven,
Sy heeft na sijn begeer,
Toen al sijn ledetjens beven,
Want siet terstont, So verloor hy sijn kragten by haer,
Waer door sy hoe langer hoe sterker waer.
Nog meenden desen Knegt,
Dat hy het al hadde gewonnen,
Maer door haer sterck gevegt,
Was ’t werck maer eerst begonnen,
Want siet desen Helt, Hoe dapper dat hy hem stelt,
En nogtans so moest hy verlaten het velt.
Hy heeft terstont ontdeckt,
Haer suyvere naekte leden,
Haer Armpjes uyt gestreckt,
En sprack met soete reden,
Treckt u der geweer, Komt worstelt nu eensjes met mijn,
En waerom dat wy hier gekomen zijn.

EINDE

Register.

A.

*A*Urora brengt den klaren dag,	6
Ag waerde Vader ik buyg my neer,	15
Adjeu Vrou Venus,	39
Ach ach mijn uytverkoren.	48
Ach treurt nu vry van alle kant.	49
Ach Liefste weest gegroet.	46

B.

Besneeude velde gevlogte Bomen.	70
Ben ick ny niet wel gebruyt.	87

C.

Cupido God van de Min.	91

D.

De soeten lenten tijt doet weer.	11
Daer waren vijf Bagijntjes.	22
Daer was een Boerinnetje vroeg.	38
Daer wasser een dolle Begijntje.	45
Den Haeg die is vol vreugde.	56
Den wreedheyt kan ik naeu verhalen.	60
De Liefde die is blint.	79

E.

Eylaes ick mag wel klagen.	10

G.

Goeden avont Marijtje van Oostzane.	85

H.

Hier heeft nu yder Ioncker stof.	2
Hout gy nog langer van wagten.	16
Hoort toe gy Meysjes al.	34

I.

Ick ginck lestmael de willige boomtjes.	8
Ick bemin de wijn tot laetste van mijn,	19
’t Is wie wil hooren singen,	16
Ick quam lestmael aen een soo klaer.	87
Ick kreeg laest in mijn gemoet.	93

K.

Komt nu gy menschen algelijke.	62

L.

Luystert toe met genugt.	29

Liefste lief ik kan ’t my niet versinnen. 42
Lestmael in ’t rijsen van een koele morgen. 51
Liefste Rosalinde waerom weende gy. 59

O.

O Dag o blijden dag, 5
O Sabetje ga de la Tamboere na, 43
Och lieven Beer. 47
O Hemel hoort mijn klage. 71

P.

Philidaetje hoe lang ist geleden. 27

R.

Rijst uyt den slaep schoon Herderin. 76

S.

Schippers Stierluy Matroosen al 9
Sa komt vroome Batavieren, 67

T.

Troosje mijn uytverkooren. 49

V.

Verlaet gy mijn verheeve ziel.	74

W.

Wie ontwaeckt den Adelaer,	3
Wel Vrienden blijft wat staen,	13
Wy Koningen drie uyt Orient,	17
Wel wat hoort men allen dagen,	23
Wy leven erger als de Slaven,	36
Wat isser grooter vreugt op Aert,	41
Wy Hollantse Venus Dieren,	53
Wie wil hooren men sal ’t u singen,	54
Weest na verblijt,	81
Wel Margriet ick moet u vragen,	82
Wel Mieke stout.	89

EYNDE